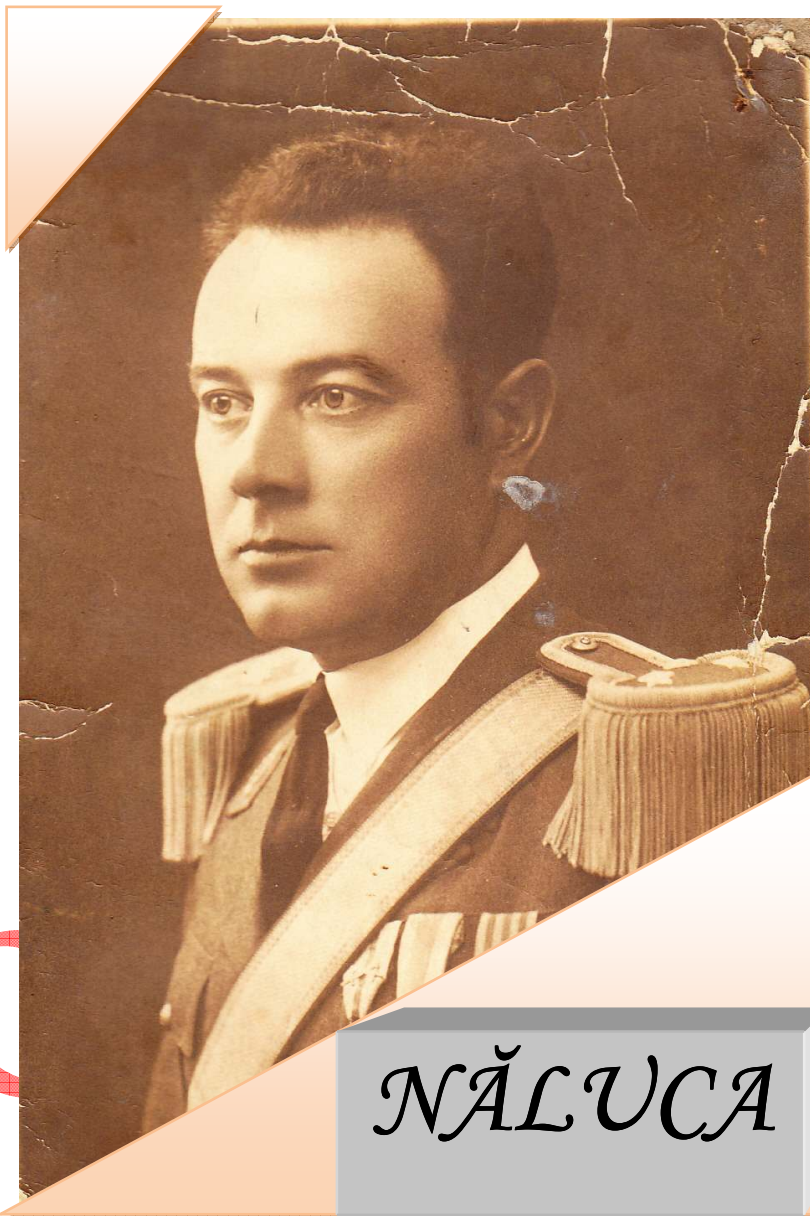

E.L.S.E.

NĂLUCĂ

EDITURA CONCORDIA
Arad, 2011

De același autor:

File de buletin - Identity sheets / Marius Golea, Arad: Ed. Promun, 2008

Dicționar retoric, non-exhaustiv / Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2009

Romanul care nu a mai fost scris / Flavian Suărășan, Dragoș Ceahoreanu, Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2010

Misiunea - The mission / Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2009

Studiu retoric comparative, al Sfintei Evanghelii după Matei, al Patericului și al unor scrieri ale Părintelui Arhimandrit Cleopa / Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2010;

Lupta cu tine însuși / Teodor Răduț, Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2010

Cugetări din i-mediatele apropiieri / Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2010

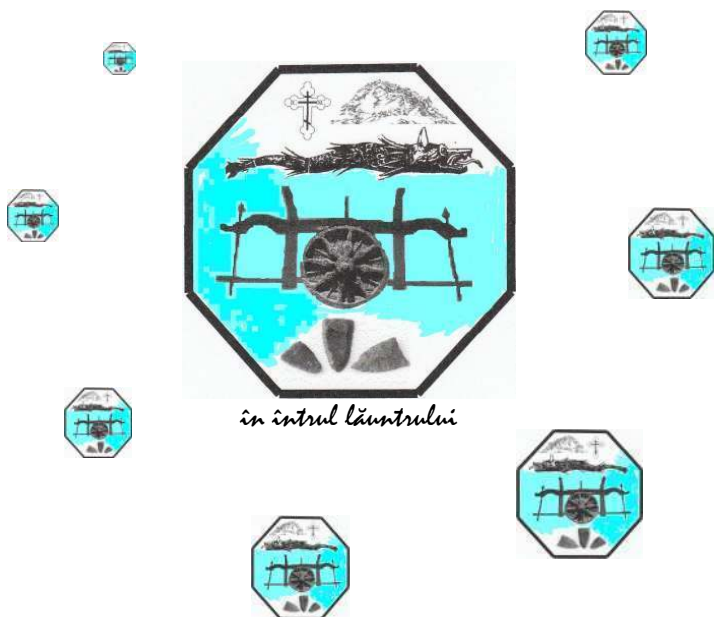
În fața vieții și a morții, cu dragoste!... / Coma / Dragoș Ceahoreanu – **O viață irosită?...** / Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2011

Manifest împotriva gândirii de lemn / Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2011

Viața ca un vis / Dragoș Ceahoreanu, Marius Golea, Arad: Ed. Concordia, 2011

***Se dedică celui care a fost maiorul erou
Tertulian Langa, dispărut în condiții încă
neelucidate, în timpul celui de-al doilea război
mondial.***

***Se dedică fiicei maiorului erou, Claudia
Giumanca, în semn de prețuire a eforturilor de-o
viață pentru aflarea adevărului în legătură cu
dispariția tatălui domniei sale.***

E.L.S.E.

NĂLUCĂ

Gătată la 30.11.2011, la prăznuirea: Sfântului Apostol Andrei, cel Întâi chemat, Ocrotitorul României; Sfântului Frumenție, Episcopul Abisiniei

**- EDITURA CONCORDIA -
ARAD, 2011**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Marius E.L.S.E.

NĂLUCA

ISBN: 978-606-627-018-2

Pagini: 137

Format: A 5

Editura "Concordia" Arad

Tel/Fax: 0257-533143

Mobil: 0722-358171; 0746-973690

e-mail: office@editura-concordia.ro

web: www.editura-concordia.ro

Editură înregistrată la Consiliul Național al Cercetării
Științifice din Învățământul Superior

Editor: Petre Ștețcu

Tipărit la Sellsoft Group S.R.L.

Arad, România

Coperta: Marius Golea

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin autorului.
Reproducerea, fie și parțială și pe orice suport, este permisă fără
acordul prealabil al autorului, fără însă a fi îngăduită
modificarea textului.

Date de contact ale autorului:

goleam@yahoo.com; www.buerebista.blogspot.com

0040 – 748112001

Cuvinte puse dinainte

Ce alchimie mai mare poate râvni cel ce caută calea, decât a ajunge să înțeleagă că așa cum vede lucrurile așa și sunt, și cele ce crede despre ele aceea se și întâmplă lor?!... Ori că toată grija, cu dreaptă socotință, este împlinită de fără de grijă!...

Dacă nimeni nu poate învia fără să fi murit mai întâi, atunci am dorit să facem cunoscut un posibil sfârșit, care să-i ofere maiorului erou Tertulian Langa – dispărut în timpul celui de-al doilea război mondial, în condiții încă neelucidate -, demnitatea de a putea lăsa istoria să-și reia, în cazul lui, curgerea. Suspendarea în necunoscut a sorții sale, înghețase, cel puțin în sufletele celor care-l cunoscuseră, râul timpului. Cât despre faptul de a fi ales doar unul dintre multe sfârșituri posibile, ce ne pasă?!... Un sfârșit, oricare, este mai bun decât niciunul. Ca să se odihnească el și să lase să se odihnească sufletele noastre... Și dacă veți voi să înțelegeți, alegerea noastră este și voia lui...

Ne-a impresionat peste toate căutarea neobosită a fiicei, doamna Claudia – Paraschiva Giumanca; domnia sa a încercat să dea de urma tatălui vreme de peste șaptezeci de ani. Fie ca Domnul să-i răsplătească, atunci când vremea se va plini, prin împreuna petrecere, în corturile dreptilor, alături de sufletul celui ce i-a fost tată.

Trudind ca această carte să se scrie prin noi, am avut tot timpul în fața ochilor tragedia aceleia, căreia așa cum singură ne-a spus, i-a fost refuzată viața de familie aproape cu totul. Căci părinții i-a pierdut de copilă, iar soțul l-a pierdut în floarea vârstei...

Am trăit scrierea acestei cărți cu frică și cu cutremur, ca pe un fapt vital, ca pe un lucru totodată clar și abscons.

Ne exprimăm recunoștința, maiorului erou Tertulian Langa și doamnei profesoare Claudia – Paraschiva Giumanca, pentru că, prin viața domniilor lor, ne-au prilejuit învrednicirea ca această carte să se scrie prin noi!

Vitrăliile catedralei episcopale filtrau cu greu șuvoiul de lumină ce inunda bucățile colorate de sticlă în care se sfâșia, în lungi unde, tumultul zilei ce trepida. Căldura sufocantă nu putea pătrunde însă și era ținută afară, dincolo de zidurile împietrite într-o tăcere plânsă.

Înăuntru era liniște. Ea, Profesoara, stătea în fața icoanei, urmărindu-și cu atenție mișcările sufletului, așa cum erau ele produse de ritmul rugăciunii. Căci se ruga. Întotdeauna se ruga cu plăcere când biserica unde se afla era golită de oameni.

Cuprinsul golului material al interiorului construcției îi prelua gândurile, iar acestea aproape se materializau, primind de sine stătătoare existență și mișcare, deși efemere.

N-ar fi putut spune dacă tăcerile, tăcerile acelea lipsite de orice cuvânt, ar fi putut primi și ele o formă, ori, dacă ar fi primit, ce înfățișare ar fi avut?, cum s-ar fi arătat?!...

Administratorul bisericii urcase la balcon, unde își făcea de lucru. Privea spre silueta nemișcată a acelei femei pe care părea s-o cunoască. Ea rămânea mereu după slujbele duminicale, într-o reculegere pioasă.

Poate că dorea să-și facă mai clar auzită rugăciunea, acum, când numai ea rămăsese în fața icoanei.

Privirea administratorului nu era însă una foarte binevoitoare, însă nici nu trăda ură din partea acestuia. Mai degrabă ar fi putut fi calificată drept rece. Poate profesională. Oricum nu se potrivea cu îndeletnicirea, cu calitatea de om al bisericii. Ori poate că era numai o părere...

Profesoara nu-l putea vedea pe cel care o urmărea din priviri. Și nici nu ar fi interesat-o deloc faptul că este privită. În fond oricine poate privi pe oricine altcineva, căci, măcar asta oferă democrația. Libertatea de a-l privi pe celălalt.

Terminase rugăciunea și acum vorbea, cu un alt fel de rugăciune, icoanei, rememorând cele petrecute. Sunase din nou la arhivele centrale, naționale, cele care trebuiau să dețină toate datele despre destinul tatălui ei.

„M-au repezit acum. Păreau foarte stresați că i-am sunat, că tot insist. Îmi dăduseră atâtea speranțe la început, atunci când mi-au spus că desigur, trebuie să găsească ei ceva, doar acolo dețin toate documentele referitoare la militarii români din al doilea război mondial. Acum se comportau ca și cum ar fi vrut să scape de mine. Din nou același refuz mascat. Parcă mă lovesc de un zid de nepătruns construit din uitare voită și din tăcere impusă. Dar de ce? Eu nu vreau decât să aflu ce destin a avut acel ce mi-a fost,

întâmplător ori nu, tată biologic și care, poate nu din vina lui, nu a putut fi și o prezență paternă în viața mea.”

Administratorul scăpă fără să vrea, telefonul mobil. Nu vorbea cu nimeni ci încercase să facă o poză Profesoarei.

Pocnetul sec, de plastic ce lovește mozaicul și se sparge în bucăți, o făcu să tresară. Simți acum că nu era atât de singură pe cât credea.

Bărbatul se aplecase rapid și rămase ghemuit, încercând să nu mai facă zgomot. Statura sa athletică reușea să rămână ascunsă de balustrada balconului.

Chinul trupului masiv de a rămâne ascuns se dovedi până la urmă inutil, căci femeia nici măcar nu privi în direcția lui ci plecă cu pas măsurat dar destul de agil, în ciuda vârstei destul de înaintate.

Încă din cadrul ușii o izbi valul de căldură sufocantă, ce prăbuși peste ființa ei un ocean de zgomote, praf, gaze de eșapament, glasuri amestecate. Coti spre dreapta și o apucă pe aleea ce tăia inima parcului, împingând înapoi, cu lama ei de asfalt, asaltul verde al ierburilor ce creșteau în voie la umbra copacilor seculari. Apoi, ca atinsă de o inspirație de moment, coti din nou spre dreapta și se întoarse, ca pentru a hrăni porumbeii ce se vânzoleau în zboruri scurte, de electroni brownieni bătuti de câmpuri magnetice aleatorii, încoace și încolo, printre și pe deasupra masei de oameni și de copii ce le aruncau bucăți de pâine și diferite grăunțe.

Trecu prin mijlocul acestora și plecă în direcția opusă celei în care o apucase prima dată.

Administratorul ieși din catedrală, încercând să nu fie observat, să nu stârnească suspiciuni. O apucă și el pe alea din parc și apoi se opri deodată și se așeză pe o bancă. În parc nu se vedea nimeni. Auzi apoi mulțimea gălăgioasă și privi într-acolo, încercând să deslușească nu atât chipurile acelora cât mai degrabă propria nedumerire. Apoi zâmbi și dădu din cap a acceptare. Își scoase o țigară fără filtru și-i admiră hârtia fină, maro, pe care marca era scrisă cu litere aurii. Bătu țigara îndelung, fără grabă, cu ambele capete, de unghia degetului mare. Apoi scoase bricheta aceea masivă, din argint, și îi deschise capacul. Rotița scăpără pe bumbacul îmbibat cu benzină câteva scântei și o flacără albastră se ridică deasupra grătarului în care era ținut smocul de bumbac, părând că nici nu-l atinge.

Aprinse țigara trăgând cu poftă și fumul albastru umplu aerul cu un miros de lemn de trandafiri.

„E foarte pricepută! Întotdeauna a fost. Nu și-a pierdut îndemânarea...” gândi.

Fața bărbatului deveni dintr-o dată aspră, dură. Își privi ceasul, aruncă neglijent, cu ciudă, țigara de-abia aprinsă și o strivi cu talpa pantofului și plecă cu pas elastic, cu o ținută care trăda forța și totodată agilitatea. Traversă parcul și se îndreptă spre cafeneaua aceea mai mereu pustie, situată chiar la marginea acestuia.

Casa veche, afectată de igrasie, era situată în cartierul ce se întindea chiar sub zidurile cetății medievale. Balcoanele se întindeau pe toată lungimea fațadei, etalându-și ornamentele din fier forjat, din rotunjirile cărora căscau niște guri destul de tocite de vreme, niște capete ce vruseră să fie ale unor lei.

Pe alocuri, stucaturile se ciobiseră sub influența elementelor naturii dar și ca urmare a neglijenței oamenilor. Ochiurile de sticlă ale ferestrelor de la balcoane purtau și ele crăpături ca niște cicatrice rămase din vreun război ce fusese numai al lor.

Scara exterioară care ducea la singurul etaj al clădirii avea avantajul că te îndepărta de mirosul de urină de pisică și mizerie igrasioasă care stăpânea curtea de jos, ce înconjura parterul.

Profesoara trecu fără să bage în seamă lingușelile motanului imens, negru, ce aparținea unei vecine ce locuia într-un apartament de dedesubt. Obezul animal cobora cu greu o scăriță ce-i fusese pusă la geamul bucătăriei și se tolănea la începutul scării, acolo unde găsea puțină umbră. De câte ori o vedea cerșea mâncare, iar atunci când insistențele nu-i erau băgate în seamă, ca acum de exemplu, privea în urma ei cu un fel de dezamăgire înțelegătoare.

Casa avea însă un avantaj enorm: vara, zidurile reci, făceau ca viața în încăperile ei să

fie posibilă fără prea mari suferințe din cauza căldurii.

Ajunsă în fața intrării în apartament, privi prevăzătoare, preț de câteva secunde, ca pentru a verifica semnele pe care le lăsase. Toate păreau să fie la locul lor, așa că descuie ușa și intră în holul mare, în care o întâmpina lămâiul plin de flori albe - gălbui și fructe mici, verzi.

Lăsă aici pălăria de paie și geanta și încuie în urma sa ușa masivă, de stejar. Pe masa din sufrageria spațioasă, mobilată după moda interbelică - de fapt mobila chiar era rămasă din acea perioadă -, stăteau frumos așezate toate documentele pe care le putuse obține despre tatăl său. Ca și scrisorile unele scrisori pe care le adresase unor autorități ori unor persoane care ar fi putut să-i dea lămuririle necesare, dar care reveniseră nedeschise.

Era aici și dosarul de ofițer al numitului L. Alături, geometric aranjat la marginea mesei - avea această obsesie de a așeza lucrurile paralel cu cele două axe ale mesei - odihnea anunțul privind dispariția tragică a ofițerului sub tirul mitralierei ce-i curmase destinul în anul 1944.

Se așază pe canapeaua tapițată cu piele groasă, de vițel, ale cărei contururi se zdrențuiseră acolo unde erau ținute cu cuiele acelea cu capăt lat. Lemnul masiv și arcurile din oțel de calitate rezistaseră însă foarte bine.

Luă telecomanda și deschise televizorul, alegând un program de știri. În ani,

își făcuse un obicei: nu urmărea decât știrile, iar apoi își lua o carte din biblioteca imensă, de peste zece mii de volume, pe care o deținea, și citea mult, aproape întregul timp care-i rămânea, parcă în speranța că va afla răspunsul la întrebările ei ascuns între paginile vreunei cărți. Dintre care cea mai mare parte aparținuseră tatălui ei.

„Guvernul face presiuni să privatizeze zona Muntelui de Aur, în scopul de a...”

Știrile, alarmiste ca de obicei, căci acesta era tiparul ce se încetățenise pentru a atrage audiența poporului superficial și pasionat de senzational, aveau aceeași tonalitate și transmiteau aceeași panică de parcă ar fi anunțat începutul iminent al vreunui război.

Stinse televizorul și se îndreptă spre bibliotecă. Aceasta ocupa în întregime ce-a dea doua cameră, lăsând cu greu loc patului de o singură persoană și biroului pentru scris.

„Eu și Eliade ce avem cărți așezate și pe jos!” gândi autoironic.

În ultima vreme descoperise pe unul din rafturile situate mai sus, o ediție a Filocaliei apărută în anii 1947 – 1948. Nu-și aducea aminte să fi cumpărat chiar ea cele douăsprezece volume, căci era pe atunci era încă o copilă. Nici tatăl său nu ar fi putut s-o cumpere, evident, căci dispăruse, conform actelor oficiale, în 1944. Așa că nu-și putea imagina felul în care apăruseră aceste volume în biblioteca ei.

O explicație destul de plauzibilă ar fi fost aceea că fuseseră aduse de soțul ei, decedat cu mulți ani în urmă, victimă a unui accident tragic de automobil. Poate le cumpărase de pe la vreun anticariat. Însă nu credea că nu i-ar fi spus. „În fond, Filocalia nu este ceva ce să treci sub tăcere!...” glumi în gând.

Gândurile îi fură întrerupte de bubuitul asurzitor al tunetului. Picurii grei, grași de atâta apă, loveau cu o putere piezișă sticlele geamurilor dinspre curtea în care cei câțiva copaci dansau o sambă înnebunită sub șfichiurile furtunii.

Se ridică și se apropie de fereastră. Apa curgea în vălurile așa încât contururile lucrurilor de dincolo de ele erau tremurate și nedefinite. Înspre șoseaua plină de gropi zburau frunzele smulse și purtate de furtună. Le urmări cu privirea cum se îndreptau vijelios spre neființă, plutind năvalnic pe coama speranței deșarte a unei ultime aventuri.

Nu putu zări, din cauza ploii, bărbatul acela a cărui umbrelă se chinuia să-și păstreze forma, umflată fără milă de vânt. Părea că se îndreaptă grăbit spre o destinație din apropiere, dar de fapt se zorea spre automobilul parcat o stradă mai încolo, în care-l aștepta un tip rotofei, cu o chelie ce se înstăpânise pe toată suprafața creștetului osos, rotund.

Ochii mici și răi erau singurele părți mobile ale feței, căci în rest părea dăltuită într-un bolovan colțuros de bazalt.

Trată sosirea celuiilalt cu nepăsare.
Apoi, fără să-l învrednicească măcar cu o
privire, îl întrebă:
„So¹?!...”

TOP SECRET

¹ Eng.: „Deci?!...”

- pagină goală -

TOP SECRET

„Maiestate!... Se pare că înafara lui Hitler toți ceilalți din axă sunt conștienți că războiul se va sfârși în mai puțin de nouă luni. Mareșalul știe dar nu poate da înapoi, știți, chestia asta cu onoarea și cuvântul lui de militar!...”

„Și atunci, ce propuneți?”

„Să începem imediat tratativele în vederea obținerii unei păci care să salveze ce se mai poate salva.”

„Pe ce filieră credeți că ar trebui să ne afirmăm poziția, căci acum suntem încă sub ocupație germană, și nici să cădem fără condiții sub dominația sovieticilor nu ar fi de dorit...”

„Englezii, prin primul lor ministru, par cei mai recomandabili. Știm că, măcar în aparență, sunt înclinați să respecte termenii unei înțelegeri, odată ce au obținut cele ce doreau.”

„Și pe cine ar trebui să trimitem să deschidă canalul de negociere, căci toți sunt cu ochii pe noi?”

„Avem un ofițer foarte capabil, aflat acum pe front, care are pregătirea necesară și contactele fără de care orice încercare de acest fel ar eșua. A absolvit înainte de război,

împreună cu unul din nepoții primului ministru englez, studii aprofundate de economie la Oxford. Acum este angrenat în structura noastră de contraspionaj, cu rezultate strălucite. Funcționează, sub acoperire, în cadrul unui regiment ce luptă pe front...”

„Bine, vreau să-l cunosc înainte de a-l trimite în misiune, căci doresc să-i comunic personal care îi va fi mandatul. Totodată îi voi încredința unele mesaje secrete pe care va trebui să le transmită casei regale engleze. Dar, spuneți-mi, ce vreți să puneți în balanță, în schimbul protecției engleze?”

„Muntele de Aur. Și nu mă refer la zăcămintele, la exploatarea minieră!...”

„Bine, dar, credeam că cele legate de acest subiect țin mai degrabă de natura unei legende...”

„Știți că sunt ultimul descendent al...”

Întrevederea se încheie în mai puțin de un sfert de oră. Veștile de pe front care sosiseră nu dădeau răgaz pentru alte discuții.

Interlocutorul Maiestății Sale plecă la fel de discret precum sosise. Avea întotdeauna calea deschisă chiar și fără a avea nevoie de o programare prealabilă. Sosea neanunțat la orice oră și regele îi acorda întotdeauna întrevederea solicitată. Căci niciodată nu era lipsit de folos să-l primească!...

„Ai venit, draga mea?!... Prezența ta mă bucură întotdeauna mă scoate din gândurile depresive pe care le am din ce în ce mai des în ultima perioadă. Ia spune-mi, ce-ai mai citit în ultima vreme?”

„Știți, doamna profesoară, m-am înscris la facultatea de teologie, căci sunt foarte atrasă de latura aceasta a vieții. Religia îmi pare singura care poate oferi răspunsul privind rostul nostru pe pământ.”

De obicei nu prea vorbeau mult. Cele două femei, profesoara și tânăra care părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, își petreceau timpul citind împreună. Din când în când mai schimbau câte-o vorbă, câte-o observație.

Se împrieteniseră de vreun an de zile, frecventând aceeași biserică. Profesoara fusese cea care-o remarcase prima pe tânăra blondă, cu vârstă destul de greu de precizat cu exactitate. Avea trăsături adolescente și totodată mature.

I se păru ciudat că o femeie, o fată atât de tânără și de frumoasă, asista la slujbele bisericii. Poate o fi suferit vreo tragedie personală...

Într-un mod aproape inexplicabil, tânăra aceea care o intriga, părea că dorea să-și facă prezența cunoscută și totodată părea că nu-i bagă în seamă, într-un mod intenționat, atenția ce i-o acorda. Și asta crea un mister, iar ei, profesoarei, îi plăceau misterele. Și, înainte de a se cunoaște, nevoia de a dezlega enigma deveni imperioasă.

De la început păreau să aibă aceleași gusturi, aceleași pasiuni, aceleași timidități. Așa că pe nesimțite fata i se strecură sub piele, căci era acolo mereu, să ajute, să facă plăcută prezența, să asculte confidențe.

Cu toate că prezența fetei îi mai alunga singurătatea și gândurile negre ce o podideau, cu toate că tânăra aceea era plină de calități, o anumită artificialitate nu-i scăpă profesoarei. Prea erau prezente toate acele calități exact cele pe care ea le aprecia. Prea erau gusturile fetei, ceea ce păru firesc la început, pe gustul ei. Era posibil ca o astfel de persoană să se nască în lume și să fie destinată să se întâlnească cu ea?!... Și apoi, cine încearcă cu tot dinadinsul să-ți placă, sigur dorește să-ți ascundă ceva...

Și mai era un aspect. Uneori atitudinile, gesturile, vorbele fetei păreau să depășească nivelul acela al intelectului și al sufletului unei adolescente. Iar ea, „adolescenta”, le masca deîndată, abil, poate prea abil...

„Știi draga mea, eu nu mai sunt la vârsta la care să mai am ce face cu posesiunile materiale; mai degrabă trebuie să le ofer celor

care vor zice la timpul potrivit vreo rugăciune pentru odihna sufletului meu și care să se folosească de ele; care să aibă însușirile necesare de a nu risipi cele ce li s-au dăruit.”

Tânăra privi cu atenție, preț de o clipă, fața profesoarei, apoi, sesizând că era la rândul ei privită cu atenție, disimulă interesul printr-o replică voit modestă:

„Sper că mie nu doriți să-mi lăsați ceva! Eu mă bucur doar de prezența dumneavoastră și de cele spirituale trăite împreună.”

„Sper că mă vei ierta, dar vreau să îți dăruiesc biblioteca! Este cel mai important lucru pe care îl am, cel mai valoros. Țin mult ca tu să accepți oferta mea. Cărțile acestea nu trebuie să sfârșească în vreo magazie, hrană șoarecilor, burete umezelii, postament prafului!...”

„Vă mulțumesc! Vă mulțumesc mult!”. Era surprinsă. Real surprinsă. Dar surpriza ei semăna cu aceea produsă atunci când obții un lucru pe care ți-l doreai de mult dar pe care nu aveai curajul să-l ceri.

Profesoarei nu-i scăpă reacția ei. Dar vroia să scape de bibliotecă. Ori poate dorea să vadă cum vor evolua relațiile lor după aceea. Ori, poate, ar fi vrut să fie refuzată?!... Nici ea nu știa!

Tânăra se scuză, spunând că emoția neașteptatei propuneri o tulburase, și plecă destul de grăbită. Prea grăbită...

Nu o conduse. O rugă doar să tragă ușa după ea, căci aceasta era prevăzută cu o încuietorie ce se bloca automat.

Fata ieși în stradă și se grăbi spre automobilul pe care-l lăsase în apropiere. Avea aerul că îndeplinea cu hotărâre o misiune, nicidecum acela al unei biete fete, emoționate de generozitatea prietenei sale.

„Oferta asta schimbă cu totul datele problemei! Ce i-o fi venit?! O fi ajuns la momentul în care nu mai poate ține în ea secretul și s-a hotărât să ni-l dezvăluie... Probabil că este așa cum credem și ceea ce căutăm se află printre cărțile bibliotecii!... Ori o fi vreun test!... Nu-mi pasă! Trebuie să informez imediat centrala!... Dacă ne dă biblioteca, scap și de prezența ei plictisitoare! Mă cam săturasem să tot răsfoiesc cărțile acelea ponosite în căutarea...”

După ce automobilul plecă în viteză și trecu de colțul străzii, o motoretă destul de rapidă, pe care până atunci stăteau doi tineri ce păreau că nu au nimic de făcut decât să se sărute în pauzele dintre țigările fumate, demară în trombă, în urmărirea lui.

„Aș dori dosarul maiorului L.!”

„Am înțeles, să trăiți!”

Ofițerul făcu stânga-mprejur și ieși, urmărit de privirile celor doi colonei. Unul dintre ei, comandantul regimentului, era gazda. Celălalt, îmbrăcat în civil, era trimisul special. I se verificaseră, deși comandantul îl cunoștea personal căci fuseseră colegi de școală militară, toate documentele cu care se prezentase în misiune. În acele vremuri, măsurile de prevedere instituite deveniseră excepționale, și cu toate acestea, tot soiul de trădători, în special simpatizanți ori agenți ai comuniștilor, bineînțeles și ai sovieticilor!, încercau să penetreze toate nivelurile de comandă în căutarea de informații vitale.

„Și ce doriți mă rog, să știți despre acest domn maior?...”

- pagină goală -

TOP SECRET

Citi din nou fragmentul din scrisoarea aceia ultimă, care părea să fie un mesaj de rămas bun. Dar nu una în care tatăl își presimțea moartea, ci mai degrabă una în care parcă îi anunța despre faptul că avea de rezolvat o afacere care-i va lua un timp îndelungat și asta îl făcea să nu poată cunoaște timpul când va ajunge acasă.

„Dragă Dicuța lui taticu. Taticu te iubește mult și vrea să te vadă, la fel și pe Palmi și pe bunica. Să fii cuminte și ascultătoare și roagă-te lui Dumnezeu în fiecare zi.

Taticu nu știe când vine acasă.

Te sărută cu drag,

Taticu.”

Remarcă din nou faptul că repeta de atâtea ori „taticu”, de parcă vroia să le încredințeze pe cele trei femei care rămăseseră în viața lui, cele două fete ale lui și mama sa, că el era și va rămâne al lor, că va fi același fiu dar mai ales, celor două fete le va rămâne același tată...

În scrisoarea aceia, îngălbenită acum de timp, le scria tuturor celor trei, în stiluri diferite. Ei, Dicuței, îi scrisese în cuvinte simple, pentru ca ea, la cei câțiva anișori, să

poată înțelege cele pe care dorea să i le comunice.

Caligrafie cu grijă, pe marginea scrisorii: „Rămas bun, înainte cu o lună de a nu mai fi!...”

Apoi, după a nu mai fi, corectă, adăugând trei semne de întrebare, o întrebare care-i otrăvea de prea mult timp viața: „(...) a nu mai fi! ???...”

„Prea multe nu se potrivesc! Prea multe!!!” gândi.

„Stimată doamnă,
La scrisoarea dtră, am onoarea a vă răspunde:

Fiul Dtră. Eroul maior L. T., a căzut eroic în fruntea grupei cu care contraataca, un inamic superior numeric, la cota 105 dela satul Avântul N.V. Iași.

Pentru eroismul, curajul și felul cum a condus Batalionul 35 V. Munte în toate acțiunile, a fost propus pentru avansare și decorarea cu decorația „Mihai Viteazul” post mortem.

În ceea ce privește bagajele se va trimite fosta ordonanță, ca să le ducă acasă.

Actele pentru aranjarea dreptului la pensie a urmașilor se vor trimite la partea sedentară a Reg. 5 Dorobanți Giurgiu de unde a venit.

Primiți stimată Doamnă, asigurarea eternei amintiri față de cel ce a fost eroul maior L. T. Fiul Dtră.

Adj. Batalionului 35 V. Munte”

„Ce prozaică pare grija față de bagajele dispărutului, grija față de cele legate de pensie!... Despre pensia mizerabilă care urma să ne fie tăiată de comuniști; inexplicabil pentru urmașii unui erou! Însă atunci toate acestea păreau normale, făceau parte din angrenajul monstruos al războiului, dintr-o „normalitate anormală” care se instalase peste tot. „Ce era să facem noi cu hainele lui, în afară de a le păstra ca amintire?!... Pozele, da!... le doream, căci ele erau ultimele păstrătoare ale gândurilor, trăirilor, clipelor vieții lui...”

Solicitase verificarea în evidențe dacă până la urmă tatăl ei fusese decorat ori nu. Deși, își repeta, eroii căzuți așa cum se spunea că se întâmplase cu tatăl ei, erau aproape obligatoriu decorați. Însă răspunsul la petiția ei era unul siderant:

„La adresa dumneavoastră numărul (...) din (...), privind decorarea numitului (...), vă facem cunoscut că s-au cercetat opisele cu ofițerii decorați cu ordinul „Mihai Viteazul” și nu a fost identificat.”

Își aducea aminte că, fiind o copilă, nu înțelegea cum de era toată lumea aceea adunată în curtea bisericii și de ce venise pentru a-l îngropa pe tatăl său, căci tatăl său nu venise acasă... Așa că pentru desăvârșirea ritualului înmormântării fusese folosit unul din mormintele din curtea bisericii.

- pagină goală -

TOP SECRET

Colonelul îmbrăcat în civil se așezase la biroul comandantului regimentului și deschise memoriul maiorului L. Începu să citească foile calificative și se vedea pe mimica lui că este din ce în ce mai mulțumit de cele ce găsea în ele.

Nu era foarte neobișnuit să se primească pe front vizitele diferiților trimiși ai feluritelor autorități. Erau controale, erau îndrumări, erau vizite de încurajare, de ridicare a moralului. Mai rar însă era să vină cineva pentru a se interesa de un singur om.

„Conduce compania cu rezultate foarte bune.

Este conștiincios la datorie și cu foarte multă bunăvoință.

Ofițer sănătos, rezistent și prezentabil.

Foarte robust și înalt de statură.

Posedă cunoștințe generale și militare foarte vaste.

Este bun militar și cu o frumoasă educațiune.

Merită a înainta la excepțional.”

Se opri asupra ultimei afirmații:
”merită...”

- pagină goală -

TOP SECRET

Ziua convenită pentru mutarea bibliotecii sosise. Profesoara avea sentimente împărțite. Nu pentru că i-ar fi părut rău după cărți! Oricum citise aproape tot ce ar fi putut-o interesa și de acum nu mai avea nici sănătatea și nici curiozitatea necesare. Cu mulți ani înainte începuse să intuiască sfârșitul diferitelor scrieri, să i se pară că esența lor prea semăna mult...

Citea și recitea doar Filocalia, nici ea nu prea înțelegea bine de ce. Poate pentru că simțea că aceste cărți religioase conțineau în ele răspunsul pe care-l căuta, însă ea deocamdată nu-l putea percepe... Poate că dorea să afle ce va fi după moartea, care, așa cum zicea, „într-o zi tot va veni”... Poate că din această cauză vroia să fie pregătită. Să afle dinainte cele ce avea să se întâmple... Ori poate că era condusă de ceva aflat nu în afara ei, ci mai degrabă dincolo de ea.

Dar dăruirea aceasta a bibliotecii, prietenei aceleia tinere a ei, îi producea un sentiment de nesiguranță. Nu la adresa cărților. Mai degrabă la adresa ei însăși, a modului cum gestul ei va fi primit, a plinirii acestui gest.

O senzație stranie, de parcă își dăruia biblioteca unui străin, persista.

Tânăra ei prietenă era mai agitată ca de obicei. Se vedea cu ochiul liber că încerca din răsputeri să-și joace rolul, și deseori, pe timpul cât bărbații aceia destul de solizi încărcau rapid cărțile, ca pentru a nu se răzgândi Profesoara, încerca să închege o discuție căreia nu reușea să-i dea substanță.

„De unde o fi găsit acești oameni?!...” se miră. Partea practică a mutării imensei cantități de cărți trăda cele ce nu mai putea fi acum ascunse. „Probabil că m-a înșelat, așa cum sunt înșelați cei în vârstă, de persoanele tinere, pentru a le depozita de cele ce au acumulat în viață. Dar aceasta este o cale așa de greșită!... Doamne, ajut-o să nu pățească nimic rău pentru mine păcătoasa! Nu vreau să duc cu mine părerea de rău, neliniștea de a fi pervertit un suflet ce-Ți aparține!”

Vehiculul de transport fu încărcat până la refuz în doar vreo două ore. Ajutoarele aduse de tânăra femeie erau foarte eficiente și dispuneau de multă forță, energie, disciplină. Ciudat este că nu vorbeau. Încercase să le ofere, ca gazdă, cafea ori ceai, dar la invitația ei răspunse tânăra, care părea, culmea, să aibă un ascendent asupra acelor, și care refuză în numele lor. Nici această relație ca de la șef la subordonat pe care prietena ei o avea cu aceia nu scăpă profesoarei. Era de când se știa un fin observator al psihologiei omenеști. Avea chiar o înclinație aproape obsesivă spre

analiză. „Ce bine mi-ar fi mers dacă aş fi fost mai nepăsătoare, mai oarbă!” gândi.

Dintre toate cărţile îşi reţinuse doar cele doisprezece volume ale Filocaliei. Pe care le mutase din timp într-un dulap din sufragerie. Nu dorea ca din greşeală, aceia care încărcau cărţile, să i le ia şi pe acestea şi să o lase fără ultima ei preocupare în ale cititului.

Deşi prietena ei dorea cu tot dinadinsul să pară calmă, relaxată, se simţea că îşi doreşte să se vadă odată plecată de acolo. Nici ea nu o reţinu mai mult de cât era necesar. Înţelesese că acesta este sfârşitul relaţiei dintre ele... Un sentiment dulce – amar se instalează în sufletul profesoarei.

„Voi păstra doar amintirile clipelor acelora în care tăceam împreună, ascultând vorbele celor care au scris odată cărţi! Chiar dacă a făcut-o din interes, mi-a oferit totuşi clipe în care am putut fugi de propria-mi singurătate... Sunt prea bătrână pentru a mai face nazuri!... Trebuie să iau ceea ce mi se oferă...”

„Îţi doresc tot binele din lume, draga mea!” fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase acelei femei tinere, frumoase, ruşinate, dar hotărâte să-şi ducă până la capăt misiunea.

Şi, totodată, fu ultima dată când o mai văzu...

- pagină goală -

TOP SECRET

Colonelul ajunsese la ultima foaie calificativă, aceea de la sfârșitul anului ce trecuse. Era cea mai detaliată dintre toate, căci, cu toate că războiul ar fi trebuit să facă lucrurile eficiente, birocrația se instala și aici, sufocând manifestarea liberă a energiilor omenеști. Totuși, din punctul de vedere a ceea ce căuta, detalierea trăsăturilor și calităților ofițerului era de foarte mare ajutor:

„1. Aptitudini fizice: Ofițer foarte robust și sănătos. Nu a lipsit niciodată de la serviciu. Foarte rezistent și poate suporta greutatea unei campanii.

Foarte bun cunoscător al armamentului infanteriei și foarte bun trăgător. Ținuta regulamentară și cu multă prestanță în fața trupeii.

Aptitudini fizice foarte bune.

2. Aptitudini militare: Este dotat cu un remarcabil simț tactic.

Se orientează repede și bine în teren. Ofițer plin de energie, hotărât și cu multă voință și perseverență în lucru.

Posedă o foarte mare putere de muncă. Este capabil să conceapă cu multă claritate și ușurință. Caracter serios, sincer și solid format.

Aptitudini militare foarte bune.

3. Capacitate: Ofițer foarte inteligent și cu judecata sănătoasă.

Metodic și cu un dezvoltat simț de organizare.

Posedă o frumoasă cultură generală și profesională.

Cunoaște și aplică judicios regulamentele armeei precum și noile procedee de luptă.

Este capabil de a conduce foarte bine un batalion în luptă.

4. Educația militară: Ofițer foarte disciplinat și foarte bun executant de ordine.

Cu un dezvoltat simț al datoriei și onoarei. Excelent camarad.

Are o conduită demnă și este modest în societate. Duce o viață cumpătată și este echilibrat în cheltuieli. Ofițer moral.

(...)

7. Concluziuni: Ofițer foarte bun, foarte cult, foarte bine pregătit.”

Ceasurile de studiu fuseseră cu folos. Colonelul zâmbea satisfăcut.

„Fă-i te rog ordin se serviciu și să se prezinte de urgență la Comenduirea Garnizoanei București. Să mă caute chiar pe mine...”

„Bine, dar....”

„Nu pot să-ți ofer mai multe detalii. Dacă ai dubii atunci sună pe telefonul direct, la...”

Deși ar fi trebuit să se bucure că scăpase de front, primise totuși cu nemulțumire faptul că nu i se permisesese să treacă pe acasă, înainte de a se prezenta la noua misiune ce i se încredințase. Totodată i ce interzisese orice contact, chiar și prin scrisori, cu cei pe care-i cunoștea și chiar mai mult, cu cei dragi!?...

„Bine, dar ce am făcut de mă țineți prizonier aici, în cazarma asta, mai rău ca pe un dezertor?!...”

Zilele treceau în testări și evaluări. Nu i se spusese decât să are să îi fie încredințată o misiune foarte importantă și nu i se putea dezvălui caracterul acestei misiuni până nu decideau că este cel potrivit ca să o îndeplinească.

Trecuseră vreo două luni în care fusese împins la extrem atât în ceea ce privește solicitările fizice cât și cele psihice.

Uneori era supus unor interogatorii agresive, care păreau să treacă dincolo de limitele unor simple simulări, ale unor simple antrenamente.

Apoi îl lăsară mai lejer. Știa că îl observau în continuare, căci dorea să afle cum se comportă atunci când psihicul său intră în

decompensare. Și apoi, din nou, cu brutalitate, aceleași antrenamente. Rezistase.

„Domnule maior, după cum v-ați dat seama din intensitatea antrenamentelor, misiunea ce vi se va încredința, cu acordul dumneavoastră desigur, este una foarte importantă; poate chiar crucială!...

Înainte de a vă vorbi despre ea, aș dori să stabilim termenii în care vi se va cere să acționați. Și-anume: veți primi o nouă identitate, veți renunța la orice contact cu orice persoană pe care ați cunoscut-o vreodată, și, nu vă ascund faptul că, poate la un moment dat se va lua decizia, de către alții, de către cei care vor veni, să fiți eliminat...

Odată cu încredințarea misiunii vi se va cere ca chiar și pe noi să ne considerați dușmani, inamici. Căci și existența noastră poate cădea în mâinile unora ce au interese străine acestui popor. Și noi, oricare dintre noi!, suntem șantajabili atâta timp cât ne dorim ceva, orice...

Știu cât de greu vă va fi să renunțați la familie. Că asta veți face de fapt!... Și nu numai atât! Odată ce – este imposibil ca să nu existe trădători, chiar și printre noi! – se va afla cu încetul despre misiunea dumneavoastră, atunci nu numai că vă veți fi părăsit familia, dar o veți fi expus unor pericole care în acest moment sunt greu de imaginat.

Dacă veți accepta misiunea, vă veți întoarce pe front, unde vă veți înscena moartea. Familiei îi va fi remis un comunicat privind decesul dumneavoastră și urmașii vor

beneficia de drepturile cuvenite. Însă vă avertizez că, așa cum vă spuneam, pe măsură ce se va afla despre misiunea dumneavoastră, chiar și aceste drepturi vor putea fi anulate, pentru a vă forța să vă deconspirați.

Doar două persoane vor ști dacă ați acceptat ori nu misiunea, și în ce constă aceasta. Eu și Maiestatea Sa. Eu însă, dacă ar fi să ținem cont de previziunile medicilor, nu mai am de trăit decât vreo trei, maxim patru luni. Am cancer la plămâni. Credeți că o fi din cauza fumatului?!...” glumi, apoi se înecă și tuși îndelung, până la sufocare.

Cu mâinile tremurânde, își aprinse o țigară din care trase îndelung, de parcă fumul acela ar fi putut înlocui lipsa acută de aer pe care o resimțea.

„Nu trebuie să vă decideți pe loc... Vă oferim un timp de gândire. Așa cum vă spuneam, vă rog să nu vă gândiți prea mult!...” glumi din nou, dar de această dată nu mai râse.

Se ridică și părăsi încăperea, lăsându-l singur pe ofițerul care era pus să aleagă între soarta țării și soarta familiei sale. Ar fi fost mai ușor dacă i-ar fi fost pus un pistol dinainte și i s-ar fi cerut să se sinucidă!... Dar să trăiască acest chin de a-și condamna familia la suferință, de a o minți, de a o sorti cine știe la cel... Asta i se părea peste putința sa de a accepta.

„De ce nu or fi ales unul necăsătorit?!...”

Leși singur, pentru prima oară de când se afla în această cazarmă a cavaleriei, și se duse la grajduri. Armăsarul negru, impozant, cu nările fremătând, îl întâmpină cu un nechezat ușor, de parcă îl înțelegea.

Încă de când era mic trăise în preajma cailor. Îi plăceau foarte mult. Știa că ei simt starea sufletească a omului și că nu-i poți minți.

Se apropie și-i mângâie în răsăr coama. Pielea gâtului tremură ușor. Armăsarul întoarse capul și îl trecu peste umărul ofițerului, lipindu-și obrazul de al acestuia.

Lacrimi mari începură să curgă din ochii bărbatului, într-un plâns tăcut. Căci era copleșit de grozăvia a ceea ce i se cerea.

Războiul căpătase o turnură la care nimeni nu se așteptase. Părea că toți cei implicați îl el pierdeau. Cu toate acestea se părea că există o șansă ca țara să beneficieze de niște circumstanțe atenuante când juzii războiului îi vor hotărî pedeapsa.

Lui i se pretindea să-și sacrifice familia!... Putea refuza... Însă cei care-l aleseseră nu-i lăsau de fapt nicio șansă! Știau de la început că va accepta! Îi urî în acele momente, urma să-i urască toată viața de atunci încolo, dar știa că pentru a supraviețui, un popor naște și minți diabolice, care privesc ființa umană ca pe un instrument, ca pe un simplu pion.

Ar fi putut refuza, deci... dar oare ar fi putut trăi cu conștiința faptului că el putea evita suferința ca va urma?!... Și dacă lucrurile

aveau să meargă prost, oare nu vor suferi, el și familia lui, același tratament? Așa că oricum urmau să suporte cu toții răul de la care, poate, părăsindu-i..., el ar fi reușit să-i salveze?!...

Văzu limpede că uneori, pentru a-ți salva iubirea, trebuie în fapt să o sacrifici...

TOP SECRET

- pagină goală -

TOP SECRET

Era din nou singură. Încerca să se obișnuiască cu senzația aceea de gol pe care o lăsase în urma ei biblioteca. Nu numai prin rămânerea în urmă a spațiului fizic neumplut ci mai ales prin sentimentul de pierdere a unui stâlp al rosturilor vieții ei.

Profesoara scrisese o nouă solicitare către Oficiul Național pentru Cultul Eroilor. Sesizase neconcordanța dintre data la care se susținea că tatăl ei căzuse eroic, dată precizată în înștiințarea către familie, și data pe care o găsisese trecută în memoriul personal al tatălui, după care primise o copie. În primul document se menționa anul 1944, în al doilea era trecut anul 1955.

„(...) mă adresez dumneavoastră, în vederea elucidării datelor privind locul în care ar putea să existe rămășițele pământești ale tatălui meu, căzut eroic (...)

Dincolo de dezacordul datelor (...) ceea ce mă determină să mă adresez instituției pe care o conduceți este faptul că de aproape șaptezeci de ani, cu toate eforturile bunicii mele și ale mele (mult mai târziu) nu am reușit să cunosc împrejurările clare care au spulberat viața tatălui meu (...)

Răspunsul oficial făcea niște referiri destul de neclare, la unele evenimente, care mai mult încurcau lucrurile, cum că în zona în care fuse se răpus tatăl ei fusese descoperită o groapă comună, în care se crezuse inițial că fuseseră înhumați militari români, ca mai apoi

să se constate calitatea de civili a celor deshumați în timpul cercetărilor, deci, cu alte cuvinte, soarta maiorului L. rămânea la fel de misterioasă.

Se mai adăuga faptul că solicitarea ei va rămâne în atenția oficiului și că dacă se va afla ceva o vor ține la curent.

„M-or crede probabil vreo sclerozată care nu are altă ocupație decât să scrie petiții și să-i deranjeze de al băutul cafelei și să le strice ordinea dosarelor.

Nu au găsit nimic... Și totuși, ceva îmi spune că, ei ori alții, încearcă să ascundă ce știu... Dar, pentru Dumnezeu, au trecut șaptezeci de ani!!! Chiar și cele mai mari secrete pot fi făcute publice după ce moare generația care ar fi putut să fie afectată de ele!...”

Iar avusese visul acela, cu bărbatul căruia nu putea să-i vadă fața, dar pe care-l simțea, îl știa tatăl ei. Nu-i vorbea niciodată. Era doar acolo, atât!...

El stătea, cuminte, în visul ei. Nu-i cerea nimic, nu-i oferea nimic. Doar era prezent: o prezență lipsită de orice detaliere.

Când i se întâmpla să viseze așa se trezea agitată și singurul lucru care o calma era cititul Filocaliei. Terminase deja cele douăsprezece volume și începuse să le citească din nou. Uneori lua la întâmplare vreun volum și-l deschidea aleatoriu. Cele pe care le citea păreau că i se adresează ei. Cuvintele acelea vorbeau cu ea. Se recunoștea în ele...

Citise într-unul din cuvintele lămuritoare scrise de părintele Stăniloae, care tradusese în românește Filocalia, că: „Despre realitatea științei cred că există, despre realitatea credinței știu că există.” Și se pătrunsese de sensul celor citite. Chiar așa era: legile fizicii, de exemplu, primesc din partea individului uman validarea pentru că acesta le crede valide, pentru că acceptă argumentele în favoarea lor; însă, pentru a primi cunoașterea duhovnicească nu ai nevoie de argumente, de justificări: despre aceea „știi”, fără putință de tăgadă, că există!...

Așa i se părea și căutarea aceasta a ei, la care poate trebuia să fi renunțat de mult, prin care nu vroia numai să cunoască cele referitoare la sfârșitul tatălui ei, ci mai degrabă și să își întrească cea parte a vieții care-i fusese răpită, care i se refuzase cu atâta cruzime. Și mai era ceva: se simțea datoră, înainte de a pleca și de a nu mai reveni, să-i ofere cel mai frumos cadou, posibil tatălui ei: acela de a avea un sfârșit cunoscut, care să-i permită să-și încheie în lumea aceasta istoria personală.

- pagină goală -

TOP SECRET

Regele urma să sosească după ce ei terminau de vorbit. În cabinetul de lucru erau prezenți doar el și colonelul, care arăta mai degrabă ca o umbră al celui ce în urmă cu două luni îl chemase să-și întâlnească destinul.

Maiestatea Sa nu știa totul, colonelul nu avea acces la tot întregul. Doar el, maiorul, urma să fie cel ce va pune cap ca cap cele două felii de cunoaștere secretă.

„Japonezii au pus la punct un concept tactic în care folosesc torpile umane, bombe umane, avioane alimentate doar cu atâta combustibil cât să le ajungă deasupra vaselor americane și să se prăbușească pe acestea, în încercarea de a le scufunda. Piloții se numesc kamikaze, și ei cunosc foarte bine că vor muri... Cel mai greu este să te aperi de cel care nu mai are nimic de pierdut!...

Dar dumneata, dragul nostru camarad, vei reuși oare să uiți, să tai de la tine, chiar dacă rana nu se va vindeca niciodată, cele pe care urmează să le pierzi?!”

În noaptea aceea aranjă în așa fel încât preluă misiunea de a lichida, la adăpostul întinericului, cuibul de arme automate care îi toca și le zădărnicea toate încercările de a

cuceri înălțimea aceea dominantă, cu mare importanță tactică.

Formă o grupă de militari dintre cei mai destoinici. Mereu făcea așa, căci nu vroia să irosească fără rost vieților celor pe care-i știa mai slabi. În fruntea grupei se pusese chiar el, care era la acea dată comandantul batalionului.

Atacul asupra celor din poziția inamică fu devastator. Cei care nu fuseseră uciși scăpaseră cu fuga, retrăgându-se rapid în adâncimea liniilor inamice.

La întoarcere, se auzi o rafală de armă automată prelungă. Soldații se aruncară la pământ. Când rafala încetă, făcură saltul înainte și ajunseseră în pozițiile românești.

Comandantul lor însă lipsea. Se formă imediat o echipă de cercetare care să-l caute, căci poate era doar rănit și ar fi putut fi salvat. Toată lumea bănuia că rafala de mitralieră era cea care îl făcuse să cadă.

Îl căutară toată noaptea, apoi toată ziua care urmasă, căci inamicul se retrăsese. Era posibil să fi fost luat prizonier, dar această variantă părea imposibilă știindu-i forța, și totodată pentru că în momentul rafalei de armă automată ei erau aproape de liniile proprii...

Într-un târziu renunțară la căutări, cu toate că li se rupea inima după comandantul lor. Dar războiul avea să aducă alte misiuni, să producă ale victime, așa că durerea lor avea să fie estompată de alte dureri, mai proaspete, mai acute...

„Ți-ai înscenat moartea într-un mod foarte iscusit. Din acel moment nu mai ai nicio cale de întoarcere, ești clandestin, ești pe cont propriu. Dacă te întorci înapoi o să fii judecat de Curtea Marțială și executat, ca dezertor. Înțelegi deci, că nici tu nu ți-ai mai lăsat nicio șansă de a te opri, de a nu merge mai departe. Asta mă scutește pe mine de o serie de procese de conștiință de care nu mă credeam capabil dar care, iată, mă coboară acum înaintea morții, în rândul vostru, al muritorilor...” glumi amar colonelul.

„Despre locul acela nu știam decât eu. Odată cu mine urma să dispară pentru totdeauna orice informație despre el. Nu există nici un indiciu scris...”

Doar solomonarii îl știau, trecându-l de la starostele lor la unul pe care-l și-l lua de ucenic. Au fost aleși ei, ca unii care nu erau interesați de bogăția lumească. Însuși Deceneu le-a încredințat taina.

Strămoșii mei, Brâncovenii, s-au folosit de ceea ce știau, căci sperau ca prin aceasta să realizeze visul pierdut al dacilor, de a păstra o țară a lor, unită, care să cuprindă între granițele ei Carpații, ce închipuie o Arcă, în mijlocul căreia se află Kogaionul. Prin care să supraviețuiască omul și lumea...

Dar n-au reușit!... Știi, ei duceau de fapt o viață foarte austeră, căci erau creștini fervenți. Opulența afișată era doar pentru ochii și mințile altora. Ca dovadă că au acceptat moartea mai degrabă decât renunțarea la credință. Superbă mucenicie! Când te gândești

că tatăl a îndemnat pe fiul cel mic, ca mai degrabă să moară decât să-l renege pe Hristos. Superbă jertfă!...

Dar să revenim la ale noastre. Cum – necum, ultimul am fost ales eu. Care n-am urmași. Poate tocmai de aceea!... Și care, după cum vezi, știu că... e doar o chestiune de timp, adică de „când”. Un când ce înseamnă pentru mine: „curând”...

I-am propus Maiestății Sale să accepte ca pentru salvarea poporului de la soarta cumplită ce-l așteaptă, secretul să fie oferit, în numele lui, englezilor, care ne vor negocia soarta de după război.

Pentru aceasta trebuia găsită calea de a ajunge la primul lor ministru fără ca nimeni să știe despre ce este vorba. Valoarea comorii este dublă, ori chiar triplă față de ceea ce „frații noștri de sânge”, romanii, în urma războiului fratricid purtat, au reușit să răpească dacilor. Știi, mă gândesc că dacă am scoate brusc tot aurul acela la vânzare la bursa americană, am dărâma ordinea mondială actuală...

Misiunea domniei tale, deci, este aceea de a găsi o cale pentru a ajunge la Primul Ministru și de a-i propune târgul despre care îți spuneam.

Comoara se află ascunsă în...”

Șambelanul anunță sosirea Maiestății sale, care-și făcu neîntârziat apariția. Acesta se așeză și ceru și celor doi să ia loc.

„Maiestatea Voastră, domnul maior a acceptat misiunea. Altfel nici nu s-ar fi aflat

aici. Cu permisiunea Voastră mă voi retrage, căci eu mi-am încheiat partea mea de sarcină.”

Regele încuviință cu o ușoară înclinare a capului și colonelul de ridică și se îndreptă spre ușă și ieși fără să privească înapoi.

Când ajunse în fața biroului, după ce acesta închise ușa cabinetului, se sprijini de tăblia de lemn masiv. Părea sfârșit. „Ești aici deci... Ai venit pentru mine...” mormăi ca pentru el. Apoi, aproape împleticindu-se dar refuzând ajutorul pe care i-l oferi șambelanul, ieși, din încăpere; apoi, la scurt timp, din viață și din istorie...

TOP SECRET

- pagină goală -

TOP SECRET

„Doamnă, sunt un fost elev de-al dumneavoastră. Am publicat mai multe cărți și de la un timp am început să văd din ce în ce mai clar imensa datorie ce o am față de persoana dumneavoastră. Mi-ați fost profesoară de limba română în liceu și consider că, „nebunia” asta a scrisului v-o datorez și dumneavoastră. Intenția mea este de a vă trimite ultima carte pe care am publicat-o ca un semn a recunoștinței pe care v-o port...”

Nu se așteptase la asta. Nici n-ar fi avut cum. Culmea, cartea era intitulată „Misiunea” și prezenta viața unei femei a cărei principală sarcină fuse se să aibă grijă de viața altora. Chiar așa se și încheia: „Misiunea ei fusese viața altora.”

Citise cartea și simți nevoia de a-i împărtăși acelui, până la urmă, necunoscut, impresiile ei. Așa că îl sună și discută îndelung, ca o recuperare, ca o umplere cu lumină a golului acela întunecos care le separase viețile în cei douăzeci și cinci de ani care trecuseră.

Și, la sfârșit se întâmplă ceva bizar. Acela, elevul, îi propuse să-i redacteze și să-i publice într-un volum cele pe care ea, profesoara, le va selecta din tot ce, în decursul vieții, scrisese.

La început primi cu destulă neîncredere propunerea. Starea ei de sănătate nu era promițătoare pentru astfel de eforturi și ar fi trebui să rescrie, să revadă, să corecteze poate, un mare volum de manuscrise.

Dar apoi, poate entuziasmul aceluia, ori poate destinul însuși, o făcu să accepte.

Munci destul de susținut, vreme de vreo două luni, fiind din când în când sunată și impulsionată de insistențele celui care parcă avea de îndeplinit un ordin.

În timpul acesta ieșise tot mai puțin din casă. Era și destul de frig, iar când e frig nu se simte bine deloc.

Scria și rescria. Uneori, din cauza atâtor corecturi și reformulări, trebui să rescrie întreg manuscrisul, căci nu mai putea fi citit.

„O fi crăpat?!...” se întrebă tânărul nerăbdător, care supraveghea în schimbul acela împrejurimile, clădirea, pe ea.

Se plictisise și habar nu avea de ce superiorii săi îi dăduseră această însărcinare.

„Că nici trafic de nu se știe ce nu o văd făcând!... O fi mama ori vreo rudă a vreunui grangure politic și acela nu vrea să-l facă de răs!... Dar am văzut că, așa..., e destul de OK!...”

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de sosirea automobilului aceuia particular, din care coborî grăbit un bărbat destul de în vârstă, verifică adresa, și urcă la etaj.

Tânărul comunică imediat centralei și, cum nu era altcineva disponibil, primi ordin să întrerupă supravegherea casei și să urmărească automobilul cu pricina.

Bărbatul în vârstă ieși după nici un sfert de oră, urcă grăbit în automobilul cu care venise și demară în trombă. Urmă, desigur, de coada cu care se alesese.

Profesoara simți nevoia să se ducă la biserică, să se roage. Cum nu era prea departe, riscă să iasă pe frigul de afară. Călca cu grijă,

ferindu-se de petele de zăpadă înghețată care rămăseseră pe trotuarul prost curățat.

„Unde-o fi dispărut?!... Nemernica! Se pare că iar a fost cu un pas înaintea noastră!...” înjură cel care sosise pentru a-l înlocui pe tânărul plecat de la post.

Părea că profesoara se scuturase de supravegherea pe care o instalaseră și că acel coleg tânăr și fără experiență fusese păcălit. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte.

În catedrală nu era nimeni. Se duse în fața icoanei ei dragi și începu să se roage. Era liniștită. Trimisese manuscritele acelea și acum se ruga să apuce să trăiască până când „se va citi ca pe o străină”...

Deodată simți o ușoară amețală, nu neplăcută, mai degrabă surprinzătoare. „Sper să nu mi se facă rău! gândi. Nu ar fi trebuit să ies pe frigul ăsta!”. Se întoarse să plece și atunci, zări cu coada ochiului silueta aceea impunătoare, costumată în uniformă de camuflaj, a unui ofițer, care o privea, zâmbindu-i. Avu o strângere de inimă. Nu-i putea vedea fața căci în spatele aceluia de aflau vitraliile prin care soarele strălucitor arunca o lumină rece dar intensă, de iarnă.

Silueta cea se întoarse și apoi ieși. Ea se grăbi să-l ajungă din urmă, să-l vadă mai clar, eventual să încerce să-i vorbească, dar nu-l mai ajunse. Afară nu era decât pustiul unei străzi pe care orice mișcare fusese ucisă de frig.

„Am investit atâtea resurse în misiunea asta și voi, cu școlile voastre înalte pe care susțineți că le aveți în capetele alea idioate, nu sunteți în stare să aflați nimic! Nimic!... You, stupid useless!²”

Șeful acela spumega. Fuseseră aproape deconspirați. Cu toată corupția din țară, banii lor nu putea cumpăra chiar totul și se putea găsi vreun deștept care să le facă necazuri, dacă nu din alt motiv, măcar din lăcomie, pentru că-l vor fi plătit prea puțin.

Rândunica lor făcuse treabă bună. Dar și ei cheltuiseră o groază de resurse ca s-o scoată din conservare și să-i ofere tot ce avea nevoie ca să-și îndeplinească misiune. Numai că la sfârșit aproape cedase. Era convinsă că bătrâna era de fapt o puternică agentă, în ciuda vârstei, și că avea capacități paranormale...

„Bullshit!³ replicase el. Nu știu ce școli ați făcut voi, dar eu am învățat de la Umberto Eco: „Bizuie-te pe frica celuiilalt!”. Credeți-mă că voi nu vă temeți de ea, ci de teama voastră pe care ați dezvoltat-o din cauza legendei care s-a creat în jurul acestei femei. Dacă ar fi cu

² Eng.: „Proști nefolositori!”

³ Eng.: „Prostii!” (în traducere cuvânt cu cuvânt: „rahat de taur”).

patruzeci de ani mai tânără, aş recruta-o, căci pare mai deşteaptă decât voi toţi la un loc!”

Cărţile fuseseră grupate pe autori, iar cei câţiva specialişti le citeau pe rupte, în speranţa că vor găsi cel mai mic indiciu care să completeze piesele lipsă ale puzzle-ului.

Copertele mai groase ale unora dintre cărţi fuseseră chiar demontate, pentru a vedea dacă nu era ceva lipit în grosimea lor.

„Şi totuşi, am eliminat toate celelalte posibilităţi, sir. Nu mai rămăsese altă variantă de a transmite mesajul, decât prin intermediul blestematei de bibliotecă. Dacă încă nu am găsit nimic, e doar o chestie de timp...”

„Aţi face bine să vă grăbiţi! În cursa asta nu se ştie de unde apar noi alergători!”

TOP SECRET

„Am terminat de cules manuscrisele pe care mi le-ați trimis. A ieșit o carte serioasă, de peste o sută cincizeci de pagini. Fotografiile pe care le-am scanat le voi introduce la sfârșitul volumului. Sunt emoționante prin autenticitatea lor, dar mai ales, și poate că e vorba doar de o impresie personală, subiectivă, sunt impresionate prin tragismul lor, care plutește pe deasupra chipurilor acelea, ce par că doar mimează un zâmbet obligatoriu, pe care-l oferă ca tribut fotografului.

Mai rămâne să alegem titlul, dar eu vă propun să se numească: „Am știu!”, după poemul acela care pare a ascunde un presentiment al unei taine nicicând relevate. Iată, vi-l citesc la telefon, ca să nu ai fie nevoie să-l căutați printre manuscrise:

AM ȘTIUT...

Am știut totdeauna ce mi-au spus:
Plopii și salcâmi, și mierlele, și iarba
Norii și apa...
Într-o seară am ascultat – pierdută mie –
Șoptirile plopilor îmbrățișați cu stelele;
Respirația lor înfierbântată ajungea la
mine
Într-o amețire blândă...

Nu mai eram!
 Dimineăta, se rostogoleau între ploi
 Râsetele mierlelor întăritate
 De aerul proaspăt spălat...
 În ploaia de peste noapte.
 Și aripi albastre aveam;
 Hohotind cu zorii treziți, nebănuir,
 M-am regăsit în oglindă: nimic sau iubire?
 Ieri, pe la amiază, o tăcere înăbușitoare
 Cernea cerul lăptos...
 Lespedea sură îmi priveghea mormântul
 Și plopilor: încremeniți străjeri
 Cu pene la coifuri, strălucinde...
 Cu sulite verzi pierdute în cer;
 O nesfârșire albă deasupra mea și-a lumii!
 Iar ploi-mi repetau, gemând, finalul
 Prea îndelung întârziatei premiere.

Da, a fost de acord. Asta și fusese ceea
 ce vroia să exprime în acea poezie:
 presentimentul că știa ceva, ori că i se spunea
 ceva, dar nu-și putea aminti ori nu putea
 înțelege acel mesaj. Care părea a veni de
 pretutindeni! „Ori poate din interior?!...” gândi.

„Peste vreo câteva zile veți primi un
 prim exemplar pentru a-l corecta. Poate doriți
 să adăugați ori să scoateți ceva. Notați vă rog
 pe marginea cărții și indicați prin niște linii
 locul unde să fie operate modificările...”

Se simțea prinsă în jocul acesta nou, al
 publicării unei cărți și devenise un pic mai
 optimistă, mai energică. În fond, chiar dacă
 trebuia să moară, nu trebuia să-și plângă
 soarta cât timp încă se mai afla în viață!

Într-un fel ciudat simțea că va muri doar atunci când va îngădui ea să se întâmple asta, atunci când se va simți golită de tot și de toate...

Manuscrisul însă ajunsese după vreo săptămână și întârzierea nu avea nicio explicație. Firmele de curierat rapid nu fac pe drum mai mult de patruzeci și opt de ore... „Bine că ajuns, până la urmă!” se bucură. Și se porni pe muncă, așa ca și cum ar fi fost ultimul lucru pe care avea să-l mai facă.

TOP SECRET

- pagină goală -

TOP SECRET

Călătoria spre Anglia nu fusese lipsită de peripeții. Zburase sub acoperire diplomatică în Germania, pentru a i se pierde urma. De acolo rămăsese pe cont propriu. Avea cele necesare, documente, bani. Era considerat un trimis special al guvernului, și până la urmă, chiar asta și era... Falsă era doar calitatea sa „oficială”...

Reuși să scape de urmărirea serviciului secret german și, până să se dezmeticească aceia, trecu, cu sprijinul Rezistenței franceze, în partea neocupată a Franței, asumându-și ca motiv calitatea de evreu. Care plecă rapid spre Africa. Unde stătu vreo câteva săptămâni, urmărind evenimentele, încercând să detecteze pe cei care l-ar fi urmărit.

Apoi, după ce Rommel mănca bătaie, mitui un pilot englez și zbură clandestin, ca traficant și furnizor al pieței negre a alimentelor, în Anglia.

Se apropia sfârșitul războiului, țara căzuse sub ocupația sovieticilor, dar mai era încă timp! Numai să nu-și dea seama ceilalți...

Fostul său coleg făcuse tot ce se putea ca să-l ajute să ajungă să-i vorbească primului ministru.

Doar că acum toți erau euforici, și nu numai din cauza alcoolului. Se câștiga războiul. Dușmanii îl pierdeau. Istoria îi iubea pe învingători.

Întâlnirea avu loc la conacul din zona rurală a Londrei, unde primul ministru se retrăgea pentru scurte perioade de relaxare.

Nu-l crezu la început. Dacă nu ar fi fost recomandările călduroase, insistente, ale rudei, nici măcar nu l-ar fi primit. Eventual l-ar fi dat pe mâna serviciilor secrete pentru a-l stoarce de informații și apoi ar fi dispus să fie înnebunit într-un ospiciu secret și, dacă se ține tare, să fie ucis.

El ceruse ca întrevederea să fie particulară.

„Do you know, I don't believe! There isn't such thing⁴...”

“Believe me, your Excellency; you have His Majesty's word!⁵...”

Primul ministru râse potolit, ducând mâna cu trabucul la frunte, în semn de salut.

Pe măsură ce întrevederea progresa, ochii lui primul ministru deveneau tot mai strălucitori, în vreme de buza de jos i se lăsa, în semn de mare dezamăgire.

„Dacă ați fi venit în urmă cu vreo lună, ori două!... Mă tem că este prea târziu. Nu vă pot da însă un răspuns tranșant, căci interesele Imperiului îmi cer să iau în calcul o asemenea ofertă generoasă. Dar paranoia și

⁴ Eng: „Știi, nu cred! Nu există așa ceva...”

⁵ Eng.: „Credeți-mă, Excelență; aveți cuvântul Maiestății Sale!”

agresivitatea Ursului pot încurca socotelile noastre. Iar Uncle Sam⁶ este prea bolnav, este aproape o legumă, săracul... Este posibil să nu se mai poată face nimic. Tot ce vă pot promite este că voi încerca!...”

Părăsi în grabă Anglia, căci orice indiscreție l-ar fi pus în pericol de moarte și se întoarse, pe căi ocolite, în țară... nu știu în care altă parte a lumii să se ascundă!...

Așa cum stabilise, avea să urmărească desfășurarea evenimentelor și, sub gajul onoarei, al vieții sale, în cazul în care lucrurile evoluau pozitiv, urma să aștepte să fie contactat de Biroul de pe Downing Street, pentru a-și onora partea sa din afacere.

⁶ Eng: denumirea generică dată poporului American.

- pagină goală -

TOP SECRET

„Știi, nu credeam că la vârsta asta mai pot aștepta ceva bun de la viață. Cum ar fi apariția unei cărți al cărui autor să fiu! Lucru pe care nu mi l-aș fi imaginat!..”

„Nu am făcut nimic din ceea ce n-aș fi putut, ori n-ar fi trebuit să fac. Se pare că, așa cum îmi place să afirm tot timpul, nimic nu e întâmplător în viața asta atât de scurtă pe care o avem. Cred cu tărie că suntem sortiți unui destin, oricare ar fi acela, și că datoria noastră este doar aceea ce a face, da că putem, binele, și de a respinge, atât cât putem, răul. Atât!”

„Dar pentru mine este o mare surpriză! Trăiesc o mare satisfacție!... Poate că așa a vrut Dumnezeu, însă nu mă simt nicidecum vrednică de o asemenea fericire, de un asemenea dar din partea Sa.”

Primise cele câteva zeci de exemplare ale cărții. Important nu era tirajul ci faptul că acea carte exista în modul cel mai oficial cu putință!

- pagină goală -

TOP SECRET

„Sunt sigur că vrea să transmită un mesaj prin cartea asta! Dar îmi scapă. Am citit și răsцитit toate cele cuprinse în ea, am încercat să descifrez, să găsesc vreun semn pe pozele din ea, pe manuscrise scanate, pe coperte. Nimic!

Și totuși simt că în această carte este ceva care ne scapă!”

Ei fuseseră cei care citiseră cartea chiar înaintea autoarei, căci, înainte de a ajunge la destinație, exemplarele trecuseră pe la centrală.

Identificaseră și prelucraseră informativ și pe cel care se ocupase de redactarea și de tipărirea cărții. Părea să fie un tip lipsit de importanță. Numai că ei nu credeau că poate exista așa ceva ca, din recunoștință pentru cineva, să-i publice o cartel...

Mai degrabă ar fi fost de aflat de ce acum, de ce el, de ce...?...

„N-ar strica să-l mai ținem pe individ un pic în atenția noastră. Pare că are o istorie personală beton și chiar asta nu e în regulă...”

- pagină goală -

TOP SECRET

Profesoara se oprise din citit. Obosise. Se lăsase comod în fotoliu și închise ochii, năpădită de aduceri aminte. Povestindu-le în cartea ei, se eliberase de unele; altele deveniseră mai dureroase.

Descriesese astfel situația în care, venirea noului regim, zorii înnegurați ai acestuia, o adusesse pe ea și pe bunica ei:

„E adevărat că în '56 casa era plină de chiriași pe care nu-i putea mișca nimeni pentru că fuseseră „băgați” de Sfatul Popular; familii colorate aduse de la marginea orașului, deveniți activiști ocazionali dar foarte „autoritari” în raporturile cu „chiaburii”, chiar dacă era vorba de o femeie bătrână, văduvă, cu o nepoată „orfană de război”, fără niciun venit, în afară de cel obținut cu mâinile ei ca niște greble cu care plivea toată ziua grădina, rânea la porci, ducea rufe la „vale” și le albea în apa aproape înghețată și, uneori, purta coșul cu răsad de ceapă la piață... I se dăduse posibilitatea să-și aleagă o cameră din cele șase dispuse în formă de „L”, cu verandă podită și umbrită cu viță americană de la un capăt la altul... Deși mi-aduc vag aminte momentul acela în care a trebuit să decidă, îngrămădind mobila masivă de nuc, a tatălui meu, într-o singură cameră - ultima înspre curtea de păsări, și după

care era doar o cămară mare din care bunica și-a făcut bucătăria - mă înfioră și acum și cu greu îmi pot stăpâni lacrimile..."

O lacrimă se prelinse pe obrazul palid, dureros de resemnat, însă senin.

„Dacă ar fi fost tata, ar fi putu să ne apere de asaltul acela nebunesc al degradării umane, al întoarcerii la starea de animal care era ridicat rang la politică de stat!... Ori, chiar dacă nu, ar fi suferit măcar laolaltă cu noi, lângă noi..."

Își aducea aminte cum veniseră bărbații aceia pe vremea când ea era doar o fetișcană și scotociseră prin camera care le era locuință. Căutau ceva cu insistență. „Unde-i? Hai, spune!“. Crezură, și ea și bunica ei, că or fi căutând vreun evadat și încercau să le explice că acolo nu ascundeau pe nimeni.

Însă ei scotoceau mai departe. Găsiră brevetul uneia dintre decorațiile tatălui și îl rupseră în batjocură.

Unul dintre ei luă pentru sine stiletul, sabia aceia scurtă pe care o primeau ofițerii ca simbol al absolvirii școlii militare. „Lui nu-i mai trebuie!“ spuse.

Dar bine, de unde știau ei despre cine este vorba?!...

Bărbații aceia nu păreau de prin partea locului. Accentul îi trăda. Păreau mai degrabă de prin părțile capitalei, căci avea grai oltenesc.

Scrisese despre aceasta în cartea ei următoarele cuvinte:

„(...) și au cotrobăit prin casă după arme, și neaflând altceva care să-i intereseze, au luat sabia „maiorului” pentru că „e bună de făcut cuțite”... și decorațiile. Au răscolit și prin puținele cărți care mai rămăseseră și au fost satisfăcuți văzând paginile văduvite de ilustrațiile cu personaje regale... Le scot uneori din rafturile prăfuite și le privesc ca pe niște ruine cu urme de obuze... „Să aveți grijă de cărțile mele; luați lăzile de la Valerița și urcați-le în pod... Mai încolo, voi comanda o bibliotecă...” spusese când plecase nu se știe unde și de ce... Cert este că nu și-a mai văzut cărțile niciodată, necum să-și mai comande o bibliotecă...”

Iarăși se aduceau înainte cărțile!....

Oare făcuse bine că dăruise biblioteca acelei fete?...

Ce ascundea oare tatăl ei, între ori în cărțile acelea ale lui?!...

- pagină goală -

TOP SECRET

„Sunt în apropierea lor și nu pot face nimic să le ajut! Aceia pe mine mă căutau. Dar eu trebuie să fiu ca un mort de trei zile, fără nicio dorință, fără niciun sentiment! Port secretul acesta al meu ca pe un blestem! Primul ministru nu a putut ori nu a vrut să facă nimic!... Am avut speranțe prea mari. Poate pentru că eu am sacrificat totul?!... El ce avea de câștigat, ori mai degrabă, ce ar fi avut de pierdut?!...

Părea că mă crede. O fi luat cu el secretul în mormânt?!... Poate că, din cauza alcoolismului său ori din cauza accidentelor cerebrale, nu l-au mai crezut cei din jurul lui. Să ai atâta putere, și totuși să nu poți face nimic!... Ai doar puterea pe care ei sunt de acord să ți-o dea... Limitată, dacă ei hotărăsc așa. Nelimitată, dacă lor nu le pasă... dar niciodată puterea care ți se dă nu este a ta! Nu-ți aparține! Tu ești cel care-i aparține!

Așa cum aparțin eu secretului ăstuia, căruia m-am vândut. Chiar dacă intențiile mele au fost dintre cele mai laudabile... „Cunoașterea însingurează” spunea cineva. În cazul meu, a fi singurul care știe, înseamnă să fii chiar singuraticul singuraticilor, căci pentru a mă număra ai nevoie doar de cifra unu.

Sunt doar o nălucă... Atât a rămas din mine. Nu pot să nu mă întreb dacă a meritat ori nu... Pe de altă parte nu m-aș fi iertat dacă nu aș fi încercat. Drama aceasta generalizată pe care o trăiesc toți cei din jurul meu, m-ar fi acuzat de mii și mii de ori; de mii de mii de ori!"

Își lăsase barbă, ca atunci în timpul războiului. Se schimbase mult. Pierduse din greutate și începuse să fie puțin adus de spate, de parcă purta permanent pe umeri o povară prea grea.

Trăise o vreme printre cei care se ascundeau în munți, așteptând ca și aceia, sosirea americanilor. Dar înțelesese curând că aceia nu vor veni. Însă nu le putuse spune nimic acelor camarazi. Ei oricum, chiar dacă l-ar fi crezut, nu ar fi coborât, nu ar fi renunțat, căci le era rușine de cele ce se întâmplau.

Obosiseră să lupte, își doreau să fie prinși odată și să se termine totul. Să moară luptând ori să moară în pușcării. Ei erau, oricum, promiși morții.

Ar fi vrut să poată și el să se sacrifice alături de ei. Dar taina lui trebuia apărută cu orice preț. Chiar cu prețul fugii și al lașității. Al umilinței.

El trebuia să trăiască!

Îl întrebase pe colonel ce va face dacă i se va apropia sfârșitul și nu va fi destăinuit încă nimănui cele ce știa.

„Nu știi! îi răspunse acela. Dacă va voi Dumnezeu, se va găsi cui să-i dai povara asta,

dacă nu, atunci vei muri tăcând. Tot ce pot să-ți spun este că, întotdeauna, mai ales atunci când ți se va părea că nu este nicio ieșire, nu fă voile tale și caută să vezi și să faci voia lui Dumnezeu!... Aceasta să fie cheia universală pentru tot ce vei întreprinde...”

TOP SECRET

- pagină goală -

TOP SECRET

„Haideti, prezentați pe scurt concluziile la care ați ajuns!”

„Cea mai plauzibilă pare varianta că ea a ajuns în posesia secretului și toată această tevatură cu petițiile nesfârșite pe care le tot adresează tuturor celor care au legătură în vreun fel cu L., sunt doar o perdea de fum, pe care, așa cum ne-a obișnuit în cursul anilor, cu voință și energie, o tot aruncă înaintea ochilor celor care ar putea s-o bănuiască de faptul că ea știe.

Nu ne putem imagina calea prin care i s-a transmis secretul. În tot acest timp am fost mereu aproape de Năluca dar nu am văzut-o niciodată. Dacă-mi permiteți o glumă, ni s-a „nălucit” de multe ori că gata, l-am prins, dar de fiecare dată strângeam în pumni doar ceață.

Dacă nu ar fi afirmațiile celor de la divizia X am fi convinși că el a dispărut într-adevăr undeva sub ruinele Londrei. Desigur, nu în înscenarea aia superbă cu atacul cuibului de arme automate!... Însă cei ce se ocupă cu cercetările paranormale, cum vă spuneam, îi simt prezența, deși se pare că în ultima perioadă el începe să-și sublimeze semnalul identitar în cel al împrejurimilor. Dacă ar fi să reiau o afirmație a unui coleg din respectiva divizie, el „începe să vadă rațiunile

simple ale lui Dumnezeu în lucruri și ca urmare își pierde, odată cu ego-ul și posibilitatea de a fi detectat după vibrațiile negative pe care le produce”. Dacă o ține tot așa, nu va mai putea fi „simțit”. Desigur, o posibilitate pe care o consider mai realistă este aceea că el deja a murit și că în toată povestea asta e vorba doar de fantasmagoriile colegilor noștri, își de-și pun cristale de cuarț pe frunte și se cred calculatoare!”. Râse cu poftă de propria lui glumă. Nu credea că cei de la „paranormali” sunt foarte „normali”... Toată abureala lor cu semnalul identitar și cu celelalte i se păreau ineptii. El credea doar într-un singur lucru: interogatoriile prelungite, torturile, în urma cărora omului i se induce imposibilitate de a mai ascunde ceva de anchetatorul lui.

Chiar asta fu întrebarea celui care, după cum se părea, îi era șef.

„Și de ce nu ați aplicat până acum metodele clasice, cunoscute?”

„Exista posibilitatea, mică, de a ne înșela. Ea să nu fie în posesia secretului și noi, să fim atât de proști, încât, prin arestarea ei să îi dăm năluca semnalul și motivul de a dispărea pentru totdeauna, ori, mă rog, pentru încă douăzeci de ani, atât cât ar mai fi avut probabil, statistic, omenește, de trăit... Cel mai mare pericol nu este acela ca altcineva să afle taina, căci atunci într-un fel sau altul o vom afla și noi, ci mai degrabă să moară și să o ia cu el în mormânt. Și atunci pierderea va fi iremediabilă.”

„Altceva nou?”

„În ultima perioadă a apărut un fost elev al ei care i-a publicat o carte. Nu știm dacă ea l-a manipulat, l-a folosit pentru a transmite cuiva un semnal, ori dacă și el încearcă să afle de la ea ceea ce ne dorim noi. Nu pare să aibă antecedente în domeniul nostru de „activitate”, dar, dacă e o conservă activată, trebuie să-l avem în atenție. Nu se știe niciodată.

Ciudat, cartea pe care i-a redactat-o se intitulează „Am știut!...”, ceea ce ne-a pus un pic pe gânduri. Despre ce să fie vorba. Ce o fi știut?!...

Am analizat cartea cuvânt cu cuvânt. Interceptăm tot ceea ce schimbă între ei: telefoane, trimiteri poștale, scrisori. Am verificat chiar și calculatorul individului, însă n-am găsit nimic compromițător.

Tocmai asta ne îngrijorează! Prea pare totul curat în cazul fiecăruia dintre ei. Nu au nicio „toartă” de care să-i apuci!...”

Îi ura pe oamenii pe care nu-i putea controla! Deformația profesională era evidentă la el. Nu avea încredere în nimeni. Dacă cineva îl saluta se întreba de ce, iar dacă nu îl saluta, la fel, vroia să știe de ce. Căsnicia i se destrămasese din același motiv. Bănuia pe toată lumea. Paranoia îi parazita toate gândurile.

Iar atunci când mizeria umană pe care o cunoștea atât de bine nu era prezentă, devenea foarte suspicios. Religia lui era fundamentată pe credința că toți sunt ori corupți ori coruptibili, ori iremediabili proști!

Avea o durere continuă în genunchi atunci când afară erau sub zece grade. Făcuse bună. Avusese de când se știa o viață bună, îndestulată. Pe vremea comuniștilor lucrase tot în servicii. Acum îl mai țineau pentru că se convinseseră de tenacitatea lui, de capacitatea lui de a sesiza nuanțele acelea care îi trădau pe cei care se ascundeau.

Însă, pentru a nu mai avea acces la cele ce țineau de cotidian, pentru a-i reduce puterea, îl îngropaseră în cazul ăsta ce părea o legendă cu zâne, zmei și feți – frumoși. Încercase să scape, la început, propunând de nenumărate ori să fie clasată toată afacerea, căci era o aiureală. Apoi, în timp ce balena devenise din ce în ce mai albă, mai bine conturată pe valurile mării aceleia agitate a trădării continue, el devenise cu încetul obsedat de caz, transformându-se într-un căpitan Ahab.

Șefii lui, cei care-l controlau, se bucurau, căci pe de o parte exista posibilitatea să dea peste ceva important, pe de altă parte vedeau cum voluntar devenise dezinteresat de cele din jur, toată atenția lui îndreptându-se spre ceea ce i se dăduse de făcut.

Nu fusese o idee prea bună excursia aceea ale cărei momente le rememora acum. Profesoara de matematică se îmbolnăvisese de cancer. Erau prietene de când se știau. Așa că o convinsese să facă excursia aceea până la mănăstirea atât de îndepărtată. Nu se putea ajunge cu mașina decât până la vreo trei kilometri distanță. Așa că ultima parte a drumului o făcuseră pe jos.

Urcușul îi agitase inima, așa că începu să simtă o stare aproximativă de rău generalizat, ori cel puțin așa i se părea. Disconfortul nu trecea însă de o anumită limită.

Prietena ei căuta un răspuns care să o liniștească. Nu vindecarea, nu, căci mintea ei prea riguros îndoctrinată cu cele ale științei nu ar fi putut să accepte o minune. Chiar dacă s-ar fi întâmplat, poate că s-ar fi îmbolnăvit la loc numai pentru a demonstra că științific minunile nu sunt posibile...

Însă ea căuta o cale de a accepta cele ce i se întâmplau.

Locul era superb. O toamnă lungă, cu un soare milos, împrăștia o bunătate caldă asupra tuturor celor ce se aflau aici. După terminarea slujbei, ieșiseră cu toții în mica poiană unde fuseseră amenajate bănci și unde,

în jurul duhovnicului, punând întrebări și primind răspunsuri, se adunase o mulțime de oameni.

Toți cei prezenți erau transfigurați, ca unii care primiseră pacea din energia pe care o degaja părintele. Doar ea simțea că se menține aceea stare de ușoară agitație. Se studie un pic mai atent și își dădu seama că de fapt era vorba de emoție. Dar din ce cauză?!... I se părea că are aceeași stare ca înaintea unui examen, ori ca înainte de a întâlni pe cineva drag, ori...

Avu o străfulgerare! Întoarse brusc capul spre dreapta și văzu silueta aceea masivă ce se pierdea printre copacii de la marginea pădurii. Pe rasa călugărească, frunzele verzi, ruginii, maronii, închipuiau petele unei uniforme de camuflaj.

Se simți inundată de ciudă! Știu!!!... Primise cunoașterea! Ceața aceea ce-i stăruia deasupra privirilor de risipise și văzu până la Olimp:

Era el!...

Acum, rememorând acele clipe, simți că îi trecuse orice supărare. Poate că atunci doar i se păruse. Ori poate că el murise de mult, dar dorința ei de a îi afla destinul, o împingea la halucinații, ori, poate, îi turmenta spiritul aceluia, nelăsându-l să se odihnească, chemându-l iar și iar în lume.

Se ridică și luă din nou un volum din Filocalie, și-l deschise la întâmplare. Citi:

„Dar adeseori în istorie se amestecă lucruri cu neputință de primit, pentru a se indica adevărul unor înțeleșuri mai înalte.”⁷

TOP SECRET

⁷ Filocalia / Traducere Preot Prof.Dr. Dumitru Stăniloiaie, vol. I, pg. 195.

- *pagina goală* -

TOP SECRET

Vru să iasă din locul acela unde se ascunsese, căci se juca cu sora sa „de-a ascunselea”. Bunica trebăluia prin curte, așa cum făcuse dintotdeauna.

Din podul casei, un pod întunecat, plin de fantomele și de spaimile singurătății, unde ea se ascundea cu frică, știind că sora ei n-o va căuta aici, vru să coboare. Însă calea îi fu barată de o pânză mare, cu fire groase, în mijlocul căreia stătea un păianjen cam cât pumnul unui om.

Nu îndrăzni să treacă mai departe, rămase pe loc, cu ochii țintă la vietatea aceea feroasă care, pe măsură ce o privea, părea să aibă chip omenesc. Începu să-i vorbească într-o limbă pe care nu o înțelegea. Apoi se îndreptă spre partea stângă a pânzei, unde, nu o observase până atunci, o insectă cu aripi fusese prinsă și încerca zadarnic să scape, zbatându-se. Lupta ei nu făcea decât să o încurce și mai tare în plasa păianjenului.

Îi fu milă de sfârșitul apropiat al bieteii insecte și apucă din apropiere o mătură de nuielă cu intenția de a o elibera. Când se apropie însă, observă cu groază că ființa aceea

părea să aibă chipul ei, să fie ea. Încă un pas și căzu spre plasă așa cum ai cădea într-o apă mocirloasă. Iar păianjenul acela se apropia și o tot întreba ceva, iar ea nu înțelegea întrebarea...

Sări din pat, trezindu-se brusc. Se sufoca de atâta agitație.

Se dus în bucătărie și își făcu un ceai de tei. Noaptea de afară era indiferentă la frământarea ei. Noaptea aceasta părea că își uitase întunericul pe-afară și plecase, obosită, să se culce.

TOP SECRET

El o văzuse. Știuse din prima clipă că era ea. Semăna atât de mult cu mama ei, cu soția sa!... N-ar fi putut explica altfel faptul că o întâlnise, decât că-i fusese descoperit într-un fel tainic că ea va veni. El își lăsase peștera în ziua aceea și coborâse la mănăstire pentru a asista, de departe, la slujbă.

În toți anii aceștia se adâncise mult în isihie. Înțelesese că este singura cale. Cei care-i dăduseră misiunea aceea îi dăduseră de fapt, calea desprinderii din lume.

Cei care-i încredințaseră secretul acela groaznic, îl sortiseră de fapt să primească taina și mai înfricoșată a credinței.

Aproape ca un lucru natural, începuse să se roage, să se nevoiască, deși la început doar se ascundea sub înfățișarea unui călugăr isihast, într-o peșteră din preajma mănăstirii.

Venind să ceară cele minime ale traiului, fu primit de însuși părintele stareț. Acesta îl privi cu bunăvoință și, fapt care-l sperie la început, cu expresia celui care știe toate cele pe care ființa din fața sa le vrea ascunse.

„Nu te teme!... Cei ca mine nu văd lucrurile în amănunt, ca o fotografie, ci li se descoperă cele mai presus de cuvinte!” îi spusese mult mai târziu, când și el, prin măsurile la care ajunsese, putea să primească cele ce auzea.

Îi stabilise un canon. Îl învățase cum să se roage. Îi dăduse cele minime pentru a vieții în peștera transformată în chilie. Îi promise să nu descopere nimănui prezența sa...

Citea într-o seară, după ce terminase canonul de rugăciune, un pasaj din Filocalie:

„Virtuțile, care sunt treptele vieții active, se rânduiesc în următoarea ordine: Cea mai de jos e credința, care naște frică de Dumnezeu. Aceasta naște păzirea poruncilor, ale cărei fâce sunt: înfrânarea, cuminenia, răbdarea și nădejdea. Toate aceste duc la nepătimire, al cărei rod e dragostea. De acum părăsim viața activă. Dragostea ne introduce în viața contemplativă.

Treapta cea mai de jos a vieții contemplative este „gnoza naturală”. După ea urmează „teologia”, gnoza mai înaltă, contemplarea Sfintei treimi, care e și treapta „rugăciunii curate”⁸. ”

O mare frică îl cuprinse. O groază pe care n-o simțise nici în timpul războiului, când de pretutindenii pândea moartea, ca un leu care să-l apuce și să-l înghită! I se părea că nu

⁸ Filocalia / Traducere Preot Prof.Dr. Dumitru Stăniloae, vol. I, pg. 50.

mai are niciun sprijin, nimic de care să se agațe. Întunericul de afară îl îngrozea și mai mult.

„În sfârșit, suferințele mele vor lua sfârșit, o dată cu starea de conștiință. Probabil că voi înnebuni...” gândi, și încercă să glumească pentru a-și face curaj.

Simți nevoia de a fugi la părintele duhovnic pentru a-i cere ajutorul. Dar își aduse aminte de sfatul: „Când ești mânat să-ți părăsești chilia, stai în ea, și când vrei să stai în ea, du-te și cercetează pe fratele!”.

Cu încetul se obișnuiește cu noua stare. Părea că craniul i se deschisese și sufletul său se întinsese de acoperea toate cele înconjurătoare. Devenise într-un fel una cu ele, fără a face parte din ele. Devenise conștient de sine.

„Bine ai făcut, fiule, că nu ai venit în noaptea aceea. Duhul îngrozirii te-a ispitit, urându-te pentru cele la care ai ajuns. Dacă veneai puteai fi în pericol de a te răni ori mai rău. Căci drumul acela trece pe marginea prăpăstiei...”

„Să mai citesc părinte?!...”

„Bine faci că întrebi. Căci zice un sfânt părinte: „Tot lucrul bun cu binecuvântare se face”. Da, citește în continuare. Căci de-aia sunt scrise cărțile sfinte, să fie citite. Te va mai munci un timp îngrozirea, căci te-ai văzut ca un copil care încearcă să facă primii pași singur. Și apoi te va lăsa în pace. Dar uneori va mai reveni. Însă nu va mai avea aceeași putere.”

„A avut legătură cu cele ce citeam?”

„A avut, dar spaima ta n-a fost cauzată neapărat de cuvintele acelea de acolo. Dacă ajungi să vezi un crâmpei din această lumină, ajungi să înțelegi totul. Căci „Dumnezeu este totul în toate și nimic în ceva”. Și, vorba lui Petre Țuțea, „Intellectul e dat omului nu pentru a cunoaște, ci pentru a primi cunoașterea”.

TOP SECRET

„Simt că această carte se va scrie prin mine într-o săptămână. Ori poate în și mai puțin timp... Lucrez la el cu atâta energie, cu atâta pasiune, așa cum n-am lucrat la niciuna din celelalte cărți de până acum. Este o plăcere. Până să mă sunați ieri, habar n-aveam ce să fac, cum să fac, referitor la a scrie o carte despre tatăl dumneavoastră. Totul părea blocat. Dar așa funcționez eu. Cel mai mult am ținut la dospit o carte vreo cinci ani. Am scris-o la prima mână și am terminat-o chiar în ziua precedentă telefonului dumneavoastră. M-a chinuit foarte mult! În primul rând pentru că vrea să spună prea multe, în al doilea rând pentru că-și propune prea multe...”

„Și cum crezi că va fi cartea aceasta, despre el?...”

„În primul rând, poate o să vă vină să râdeți, cred că va împleti realul cu ficțiunea de spionaj. Ceva de genul ăsta... Destinul atât de misterios al tatălui dumneavoastră, datele acelea oficiale care nu concordă, viața pe care ați trăit-o sub amenințarea continuă a unui fel de păianjen care vă pândea din umbră și care-și țesea în jurul dumneavoastră pânza, pare un subiect care este tot atât de real pe cât pare de fantastic.

Când m-am apucat de scris, am experimentat ceva totodată interesant dar și oarecum înfricoșător. Parcă vroiam să beau apă de la un furtun care avea un debit prea mare. Îmi era foarte sete, încercam disperat să beau, și totodată, prea multa apă mă sufoca. Scriam și totodată țineam un fișier deschis pentru a nota ideile care se buluceau, se turnau, se prăbușeau peste mine.”

„Am primit de la o vară de a mea o poză care pare să fie a tatălui meu. Îl înfățișează pe cal, având uniforma regimentului de cavalerie al cărei comandant era Maiestatea Sa. Nu pot însă crede că este el... Figura i se vede destul de greu de sub casca aceea specială, căci are borul coborât până aproape de sprâncene. Și totodată este legată sub bărbie cu două curelușe destul de late, ornate, care-i acoperă lateralele feței. Aș zice că e el în poză, dar nu pot înțelege ce căuta el acolo, când de fapt știm că se afla pe front. Mai mult, pe spatele pozei este scris numele lui, un nume care nu este foarte răspândit. Și mai e ceva incredibil: data trecută pe poză este scrisă cu ziua și luna, și este la vreo cinci săptămâni mai târziu de cea comunicată prin actul oficial, cea a presupusului deces în timpul unei acțiuni de luptă...”

„Dar de unde avea ruda asta a dumneavoastră poza?!...”

„Mi-a spus că pur și simplu povestise într-un cerc de prieteni despre căutările mele, și un fost militar și-a adus aminte de numele

tatălui meu și a căutat acasă și a găsit această poză, pe care i-a dat-o verișoarei...”

„Să eliminăm de la început faptul că ceva poate fi întâmplător pe lumea aceasta!... Mai mult decât atât, dacă omul acela, fostul militar, nu era un prieten apropiat al tatălui, ce căuta să aibă poza lui acasă la el?! Nimeni nu ține acasă poze de străini, dacă nu sunt artistice ori dacă aceia nu sunt vedete!... Probabil cineva încearcă să vă transmită ceva, să vă dea un indiciu. Dar de ce atât de târziu?!... În toată povestea asta mă nedumerește ritmul, alegerea momentelor...”

„Lasă!... Haide să revenim la carte. Ce-ți propui prin scrierea ei?”

„Mai degrabă ce-și propune ea singură. Știți teoria mea că eu sun doar un receptor, un vas al umplerii, iar cărțile mele se scriu singure!... De-aia și pot rămâne – acum bravez, mă scuzați! – destul de indiferent și atunci când sunt criticate și chiar și atunci când sunt lăudate. Dar asta-i altă poveste...”

Cartea asta își propune deci să-i ofere demnitatea unui sfârșit cunoscut tatălui dumneavoastră. Să facă astfel încât să fie posibil ca istoria să treacă mai departe, să-l lase să se odihnească. Acuma, că sfârșitul ăsta este unul construit de noi, prin cunoaștere intuitivă, și se va potrivi în mod minunat cu realitatea, asta rămâne de văzut!

Tot ce putem garanta, cartea în primul rând și apoi eu, e că ne vom recunoaște cu toții în ea.

În ritmul în care se scrie vă voi trimite probabil peste vreo două zile prima versiune, care urmează desigur să fie revizuită ulterior. Dar simt că trebuie să citiți neapărat cele ce se scriu, căci am o senzație acută a, cum să spun, a „plinirii vremii”... Nu pot explica. Mă simt împins de la spate. Ca de o energie implacabilă care se vrea cu tot dinadinsul cunoscută...”

TOP SECRET

Cel care analiza convorbirile telefonice ieși val vârtej din cabina tehnică și se rezezi către biroul șefului său, în care intră, deși știa că nu e voie și fusese criticat pentru asta, fără să bată, făcându-l pe acela, să tresară și să-l privească cu reproș.

„S-a prins de chestia cu poza!...”

Nu fu nevoie de mai mult. Întregul mecanism se puse în mișcare. Urmă o ședință în care cel însărcinat cu nivelul tactic al operațiunii fu criticat din toate părțile. Ultimul cuvânt îl avu șeful cel mare:

„Acțiunea asta disperată pare să fie descoperită chiar și de acest novice! Ori poate nu e chiar un novice... Oricum, Ahab, ai devenit neglijent. Ce te-a apucat să-i trimiți poza aia?!... Numai un imbecil poate acționa așa! Ai devenit neglijent, ai luat chestia asta prea personal. Te crezi, acum la bătrânețe, James Bond, să faci lucrurile de capul tău.

Atâta mai lipsește ca nenorocitul ăla să ne mai facă și eroi de roman, să ne desconspire public într-o cartel...”

Cel luat la împins vagoane stătea cu capul plecat, fără să riposteze. Nu își putea explica cum de greșise atât de copilărește. Uitase într-un moment de nebunie de

principiul „echipa are forța și tot echipa ia deciziile iar tu te supui lor fără comentarii!”, iar acum, probabil compromises întreaga acțiune.

„Pe vremea lui” ar fi decis sacrificarea unuia care ar fi comis o imbecilitate ca aceea pe care o făcuse el. Poate că îmbătrânise. Poate că acest caz îl înnebunise. Mai auzise din legendele care circulau în cadrul serviciului că și alții înaintea lui pățiseră la fel.

„Ai în fața ta cererea de pensie! E tot ce pot face pentru tine... Mi-ai fost tutore și te-am considerat întotdeauna un profesionist. Dar vârsta, ori cazul, te-au adus la nebunie...”

Recunoștea în cuvintele aceluia gândurile lui. „Deci nu mi-am pierdut timpul cu el degeaba...” nu-și putu reprima o umbră de satisfacție.

Semnă, fără să citească. Încerca să păstreze un pic de demnitate. Într-un fel se simțea ușurat. Nu renunța el, ci îl scoteau ei din joc. Ceea ce îi permitea să se mintă că nu fusese învins. Nu într-un mod direct...

„Vreau să adaug doar atât: arată mereu altfel, odată cu trecerea timpului. Mereu altfel, odată cu schimbarea locului. E o nălucă! De-aia a și fost ales!...”

În seara aceea golise întreaga sticlă de whisky. Acompanie alcoolul cu un număr neprecizat de țigări... Apoi plecă spre gară. Îi plăceau călătoriile cu trenul. Îi insuflau acea libertate pe care n-o avusese niciodată.

Pe drum îi permise memoriei să se joace amețită cu amintirile. Doar era rezervist acum, nu?!

Și ea se opri, capricioasă, la perioada copilăriei, când el alerga pe dealurile acelea minunate, unde încă raiul nu se ascunsese de vederea oamenilor.

Se văzu pierzându-se fără griji în imensitatea pădurilor de alun, urmărind, așa cum făcea de câte ori le întâlnea, ciutele sperioase care dispăreau, la vederea lui, în desișul ocrotitor.

„Nu mi-au cerut mare lucru!... ricană. Doar să renunț cu totul la mine însumi. Și acum înțeleg, deși prea târziu, că nu poți fi fericit dacă nu ești tu însuți!...”

Mintea i se bloacă. Se așternu peste ea un văl negru. Necunoaștere, uitare, nepăsare trândavă...

Călătorii de pe peron, îngroziți, sunară la urgențe. Omul acela care traversase prin fața trenului fusese mai mult ca sigur lovit.

Cei care sosiseră la fața locului nu găsiseră însă nicio rămășiță umană, nici un indiciu al vreunul accident, și puseră totul pe seama unei glume.

Ori poate că, în ultimul moment, neatentul personaj, reușise să treacă dincolo...

- pagină goală -

TOP SECRET

Rudele acelea îndepărtase o dăduseră în judecată. Doreau să îi ia și ultimele rămășițe ale moștenirii ce-i rămăsese de pe urma tatălui.

Nici măcar nu-i cunoștea! Și nici măcar nu avea nevoie de pământul acela, pe care ea și așa nu îl putea administra.

Dar acțiune asta a lor o îndurera.

Judecătorul le dăduse dreptate reclamanților, în primă instanță, și pentru a depune recurs i se preciza o sumă pe care ea, din pensie, nu o putea achita.

„Nu mai pot!... Eu nu am nevoie de nimic! Doar de o zi, în fiecare zi! Am nevoie de un „mâine”!... Atât!...”

Însă faptul că aceia îi contestau un drept care părea clar ca lumina zilei iar instanța le dăduse dreptate, o întrista.

„Cât de puțin înțelege lumea că eu știu cât de puțin mai am de-a face cu ea!...”

- pagină goală -

TOP SECRET

Judecătorul din vechea gardă le era îndatorat. Aveau împotriva lor un dosar bine documentat de viol asupra unei minore, care se petrecuse pe vremea când el era student. Știa și el, știau și ei, că violul nu fusese nicidecum viol, că minora era foarte majoră în ceea ce privea experiențele de orice fel, dar dosarul era atât de bine construit, că oricine, chiar și el, l-ar fi judecat ca fiind cât se poate de real.

Așa că acum, le primise telefonul cu scârbă, dar nu se putu opune. Reputația lui de om integru, cu reale șanse de a fi numit în câțiva ani poate chiar la Curte, îl făcea să execute fără să crâcnească ordinele.

Nici nu studiase dosarul. Nu dorea să-și încarce memoria, sufletul, cu subiectele umane cărora conștiința lui să le dea calitatea de acuzatori la adresa liniștii sale. Dictă grefierului în linii mari soluția și îl rugă să se ocupe redactare. El doar va semna. „Avea niște dosare urgente de studiat!” se scuzase.

Nu era legal, dar nu era nici prima dată când cerea grefierului să facă acest lucru. Care părea până la urmă unul obișnuit, căci capacitatea instanțelor de a soluționa pricinile

de judecată era cu mult depășită de numărul mare ala acestora.

„Acum vom aștepta și vom vedea dacă umblă la comoară...” decretă noul șef al colectivului ce se ocupa de caz.

TOP SECRET

L-au găsit așa cum îl știau odihnindu-se: pe jos. Fața îi oglindea un zâmbet, ori poate o mare ușurare.

Cu o zi înainte, simțind că i se apropie sfârșitul, se spovedise și se împărtășise. Era gata tot timpul pentru împărtășanie, căci mereu postea, mereu se ruga.

Ziua aceea de toamnă, lui îi plăceau cu deosebire toamnele lungi, când pădurea se gătește cu tot ce are ea mai frumos, iar fructele zemoase și parfumate arată un timp al împlinirii, al izbânzii, ziua aceea de toamnă deci, era luminată de un soare blând, la fel cum fusese părintele.

Mulți dintre cei care viețuiau în mănăstire nici nu-l cunoșteau. În anii din urmă avea un ucenic ce, cu binecuvântarea părintelui stareț, îi ducea o dată pe lună cele trebuincioase; și lui îi trebuiau foarte puține...

Așa că nu mai venise la mănăstire. Cei mai mulți doar auziseră de existența acestui pustnic, cu care oricum nu putea vorbi decât starețul, căci luase asupra lui votul tăcerii.

Îl găsisese ucenicul, căci îi apăruse în vis și îi vestise că el nu mai era. Când îl așezaseră în sicriu, în peșteră, nu văzuseră că măneca

ucenicului agăţase fotografia fetei aceleia, fotografia aceea îngălbenită, fotografie ce căzuse şi se aşezase sub capul părintelui, de parcă ar fi vrut să-i fie o pernă, să-l odihnească.

Preotul tânăr care ţinea slujba de îngropare îşi pregătise discursul de adio preluând un citat din Filocalia, pe care-l aşezase ca încheiere:

„Faptul că n-a mai avut trebuinţă de nimic, l-a înălţat.”⁹

⁹ Filocalia / Traducere Preot Prof.Dr. Dumitru Stăniloae, vol. I, pg. 199.

„Vă trimit chiar azi o primă versiune a cărții. Scrierea ei nu mi-a luat așadar decât trei zile. Și credeți-mă că mă sperie simbolismul acestor trei zile. Probabil că cititorii or să creadă că este vorba de un fel de fabulație scriitoricească, de un fel de căutare cu tot dinadinsul a senzaționalului. Dar știți ceva, nu o să le spunem și așa nu vor putea contesta în nici un fel afirmațiile noastre!...

Mă simt eliberat de o povară imensă. Totodată simt că acum pot respira mai ușor. Cartea asta mă sufoca de-a dreptul!...”

„Mă surprinde că ai scris-o așa de repede... Se pare că pentru tine timpul curge altfel...”

„Sper că o să vă simțiți inspirată de cele ce veți citi. Ele s-au spus singure. Eu doar le-am ascultat povestea cât am putut de atent... așa că nu răspund în totalitate de faptul că unele poate vă vor supăra, pe dumneavoastră ori pe alții! Vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit darul acesta de a se scrie prin mine această carte!”

- pagină goală -

TOP SECRET

Curierul acela care-i adusese plicul uriaș cu documentele privindu-l pe tatăl ei și cu manuscrisul cărții, privea destul de iscoditor în toate părțile, fapt care-i păru profesoarei comic. „Nu e nimic de furat pe-aici, domnule!” gândi ea ironic la adresa lui. Observă totuși, după plecarea aceluia, că plicul fusese probabil desfăcut și apoi lipit la loc, ori poate era o părere.

Se așază pe fotoliul din camera unde fusese odată biblioteca și deschide plicul.

Privi îndelung la fotografiile acelea, pe care elevul, după ce terminase de scris cartea, i le returnase. Dintre toate, cel mai mult o impresiona aceea în care era mama ei. Era tunsă scurt, după moda interbelică... Avea însă o privire tristă, în ciuda faptului că încerca să mascheze acest lucru cu un zâmbet cald... „O fi știut?!...”

Răsfoi manuscrisul. Nu erau prea multe pagini. Puțin peste o sută. Va fi mai ușor de citit așa. Poate va fi citit și de cei pe care cărțile cu multe file îi sperie...

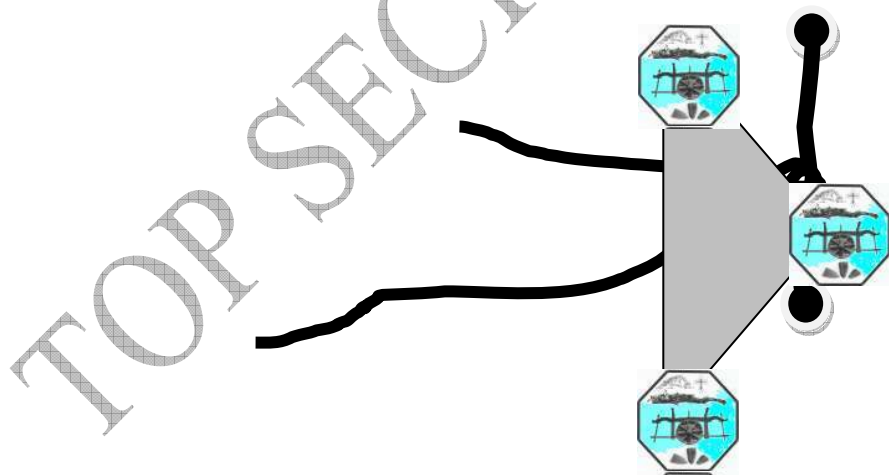
Se opri întâmplător, ori poate nu?!..., la una dintre pagini, și începu să citească:

„Dragă Dicuța lui tăticu. Tăticu te iubește mult și vrea să te vadă, la fel și pe Palmi și pe bunica. Să fii cuminte și ascultătoare și roagă-te lui Dumnezeu în fiecare zi.

Tăticu nu știe când vine acasă.
Te sărută cu drag,
Tăticu.”

O lacrimă îi apăru în colțul ochilor.
Citi rapid manuscrisul. Apoi își rezemă fruntea în palme, înțelegând...:

„A știut!... Am știut!...”

Cuprins

Cuvinte puse dinainte

Năluca

Poze și documente scanate privind viața maiorului
Tertulian Langa și a Claudiei Paraschiva Giumanca

mă privesc în eu dela voi rezisori care
să mă mai îmbrăce, căci după cum
văd privesc numai și în triste. Am
eu aci derdute pe cap, aci sub ploaia
de gloante, unde gândurile mele trebuie
să fie concentrate în fiecare moment
numai la luptă și unde trebuie să re-
portăm greutatea mari, căci ora este în
război.

Eu sunt bine rănit și multă rănă
dare doare ca Dumnezeu să vă dea la toți,
Vă îmbrățișez și vă rănesc cu drag
dragul și dorul meu

Tatău

Rămes bun, încă în te eu
și o lina înăntu a am mai
fi...

Dragă Dicuța lui tăticiu.
Tăticiu te iubeste mult și vrea să
te vadă, la fel și pe Palmii și
pe burica. Să fi cuminte și
ascultătoare și roagăte lui Dumnezeu
în fiecare zi.

Tăticiu nu știe cām vine
acasă. Te sărută cu drag
tăticiu

Dicuța = diminutiv de te
"Călușă"

7
amama dragă mamă am scris
destul. Leuța Belu și Dicuța
sunt răuătoare.

Te sămțăm cu totu

Tertu

Leuța Belu și Dicuța

1

A. Julia

19. 12 1948

Dragă mamă...

Alina acum a pu ajuns și eu la timp
ca să-ți scriu lui mama câte ceva nănduiri
am primit scrisoarea trimisă de mamă
din care văd că ești puțin supărată pe
mine din cauza ultimei scrisori ce ți am
scriso lui Cori și Victor. Eu nu am făcut
altceva decât am scris așa cum ești și cum
am simțit. Dacă am suferit și conștiință
atunci vor simți că se le-am scris. Eu
nu mi retrag nimic din cele ce am scris
pentru că așa este. Deci mama să nu se
supere pe mine. Eu nu știu că mama să
mi vorbească cu ei, nici nu pot spune
asta pentru că ei ei te sunt copii lui
mama. Pe mine însă mă doare că se
au făcut și mă doare, că mi sunt frate
Eu dacă dește Valorilor nu știu nimic,
nu știu pentru că ea lă imprijit pe Pătru
sunt și de și mama și chiar mama. A lă
dato totdeauna pentru asta. Nu ești
primul ca acum să vorbim căm de ea
Ea a suportat și ea a suportat greu.
Făcile eu Pătru nu noi.

Despre mestecea mea și plererea
(moartea) mamei mele...

Szl Georgehe

(3 II 978)

Jubileu nostru Părinți și frați,

Vă mirati poate că până acum nu v-am
răspuns dacă am primit mestecea care
este foarte bună din toate punctele de ve-
dere și pentru care îi mulțumesc încă
doctărilor lui Cori.

Ne vă mirati încă deosebit din motive
deditul de durere etc. - Credem că ada-
ră cu mestecea copilei noastre putea
ră ne lumina și noi de viață, gă-
dind că Părințelea mea se naște mai
bine, iar toate născuterile și chinu-
rile vor putea trece în uitare. Dar
din nefericire toate acestea mi s-au
terminat și din contră s-au agrava-
rat. Părințelea mea este grav bol-
navă începând cu 29 și după
marte și din zi în zi este tot mai
rău. Din cauza bolii de inimă
s-a înălțat mai mult o complicație pe-
riculoasă provocată de circula-
ția rea a sângelui: s-a înălțat o

23.VI. 1944.

Stimata Doamnă

La scrisoarea dtră, am onoare a vă răspunde:

Fiul Dtră, eroul maior Langa Tertulian, a căzut eroic
în fruntea grupei cu care contraataca, un inamic superior
or numeric, la cota 155 de la satul Avântul N.V. Iași.

Pentru eroismul său, curajul și felul cum a condus
Batalionul 35 V. Munte în toate acțiunile, a fost propus
la avansare și decorarea cu decorația, „Mihai Viteazul”
post mortem.

În ce privește bagajele se va trimite fosta ordonan-
ță, ca să le aducă acasă.

Actele pentru aranjarea dreptului la pensie a urmași-
lor se va trimite la partea sedentară a Reg. 5 Doroban-
ți Giurgiu de unde a venit.

Primiți stimată Doamnă, asigurarea eternei amintiri

față de acel ce a fost eroul maior Langa T. fiul Dtră

Adj. Batalionului 35 V. Munte

E. B. G. G. G.

Adânc îndurerată familie
Langa anunță moartea ful-
gerătoare pe front, la Nord
de Iași, pentru neam, țară
și cruce a eroului

MAIOR

Langa Tertulian

(TERTUȘ)

căzut în ziua de Iunie 1944, luptând în fruntea batalionului său de Vânători de Munte.

Năpraznica soartă a voit ca ne-
însuflețitul său corp să- zace fără
lumânare și cruce, în liniile duș-
mane.

Tertuș dragă, făclia dorințelor
tale ne luminează pururea din
raiul preateric al eternității.

Îl plânge mama, soția, două fi-
te rămase orfane, frații, rudele,
prietenii și cunoscuții, cari l-au
iubit totdeauna.

Slujba înmormântării s-a oficiat
la 11 Iunie 1944, în biserica greco-
catolică Brâncoveanul din Făgă-
raș

6925

CENTRUL DE INȘTRUCȚIE AL INFANTERIEI
REGIMENTUL C. I. I.

Capitanul Tunga Testuleanu

Copie 27

FOAIE CALIFICATIVĂ

Urmare

Pe anul 1935 (de la 1 Noiembrie 1934, până la 31 Octombrie, 1935).

Nota Comandantului Corpului de trupă sau șefului de serviciu.	Notele șefilor ierarhici superiori.
Inuta ingrijita și îngrijământul ei se prestează în tota lui. II. <u>Inteligență militară</u>. Este un pur bărbat și căruș. Are ochii cașului format și răsună cu umbră în țară. Are o înțelegere și autoritate. Nu este și plin de viață, are foarte multă putere de muncă. Conștient clar, caracter ostil. III. <u>Capacitate</u>. Inteligență și foarte disciplinat, are multă înțelegere. Este în lucrări, are bună memorie. Are o înțelegere culturală generală și profesională; aplică la studiu și lucru necesarul pentru a se îmbogăți cunoștințele la școala ofiterilor. În corp și în viața pe care o trăiește aplicându-și cu conștiință și tălăluie. Este o stare de repaus în armată, pe care o are la el în viața personală. IV. <u>Educația militară</u>. Disciplinat, rezistent și conștient. Are o înțelegere și o viață activă. Este în viața activă, este în viața activă, este în viața activă, este în viața activă. V. <u>Îndeplinirea serviciului</u>. Este activ și zelos la serviciu. A continuat să continue activ. Continuă să continue activ. Continuă să continue activ. Continuă să continue activ.	

NOTĂ.—Notarea începe după terminarea anului de instrucție.

Nota Comandantului Corpului de trupă sau
șefului de serviciu.

Notele șefilor ierarhici superiori.

Cotendenții cap. și al. căpitanilor
cu șefile și tunuri și fe, și fe, și
53 m. și moforul Brandt și 14.
A fost ref. și prezintă la cursul
trinit. L. Contu soțului August,
pentru cumpărarea moforului
Brandt, și către ofiterii subalterni
ni trimisi și coșurile și bușe pe-
tru a fi înșurub. obținând foarte
bune rezultate.

Ace compania bine instruită pen-
tru război.

Ace foarte multă grijă și îngrijire
de cal. și materialul ce-i este
mănușit.

V. Relativu biografic. Etate 36 ani,
f. n. născut la H. 11. 1899.

Vechea în gradul de căpitan:
1. 8. 1929.

Nu a suferit nici o pedeapsă în
cursul armatei.

Nu are defecți și nici pasiuni.

VI. Concluzii: Este un pro bun
ofiter și de naștere, necare insti-
tutei armatei.

VIII. Propuneri: Având vechimea
și stagiul legal, îl caracterizează
seriozitatea urmas cursul pregăti-
tor pentru ofiteri suporanți.

Comand. Corp. Comand. de instr. inf.
Colonel (dr) Pleșoraru Ion.
Confirm cu originalul.
Comand. Corp. Comand. de instr. inf.

Certific că prezentul memoriu conține 27 file numerotate și file albe nescrise.

Comand. Corp. Comand. de instr. inf.
Colonel
[Signature]

